

புகழ்க்குய் புகழ்

செந்தமிழ் அந்தணர்
புலவர் இரா. இளங்குமரனார்

புகழுக்கும் புகழ்

செந்தமிழ் அந்தணர்
இரா. இளங்குமரனார்

நூற் குறிப்பு

நூற்பெயர்

ஆசிரியர்

பதிப்பாளர்

முதல் பதிப்பு

தாள்

அளவு

எழுத்து

பக்கம்

படிகள்

விலை

நூலாக்கம்

அட்டை வடிவமைப்பு

உள் ஓவியம்

அச்சு

கட்டமைப்பு

வெளியீடு

நூல்கள் கிடைக்குமிடம்

புகழுக்கும் புகழ்

இரா. இளங்குமரனார்

இ. வளர்மதி

2004

11.6 வெள்ளை மேப்லித்தோ

1/16 கிரௌன்

12 புள்ளி

6 + 98 = 104

1000

உரு. 45

பாவாணர் கணினி

2, சிங்காரவேலர் தெரு,

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17.

சரவணன்

கிட்டான்

வெங்கடேசுவரா ஆப்செட்

20 அஜீஸ் முல்க் 5வது தெரு

ஆயிரம் விளக்கு, சென்னை - 6.

இயல்பு

மாணவர் பதிப்பகம்,

எ4, மாதவ் குடியிருப்பு,

5, டாக்டர் தாமசு சாலை,

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17

தொ.பே : 5518 3162

தமிழ்மண் பதிப்பகம்,

2 சிங்காரவேலர் தெரு,

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17

தொ.பே : 5538 9712

புகழுக்கும் புகழ்

வண்மை என்பது கொடை. கொடை யாளியைக் கொடை வேந்தன் ஒருவனே தேடிப் போய், கொடைச் சிறப்புப் பாடிய கொடைப் பாட்டு வள்ளலுக்கும் வள்ளல் பேறாம். அது குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன், சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் என்பார் பழம் புகழ் வரலாறு.

வாழ்வின் நிறைபேறு புகழ். அப்புகழையுடையார், கொள்கைக்காக வடக்கிருந்த புகழிருக்கை புகழுக்கும் புகழாம். அது கோப்பெருஞ் சோழன் பிசிராந்தையார் பொத்தியார் முதலாயோர் வரலாற்றுச் செய்தி. சுவடிப் பெயர்க்குரியது இது.

மற்போர் வல்லார் பலரையும் வென்ற மற்போர் வீரன் வரலாறு மல்லனுக்கும் மல்லன் என்பது. அது ஆழார் மல்லனை வென்ற போரவைக் கோப் பெரு நற்கிள்ளி பற்றியது. பாடு புகழ் மிக்க நக்கண்ணை என்னும் புலமைச் செல்வியார் படைப்பும் கூடியது.

இம் மூவரலாற்றுப் பின்னல்களும் நம்மவர் பழ வரலாற்றுப் பேழையாம். புறநானூற்றில் இடம் பெற்றவை. இவற்றை இளையர் உளங்கொள வழங்கும் மாணவர் பதிப்புக உரிமையாளர் திருவாட்டி இ. வளர்மதியர் முயற்சி பாராட்டுக்குரியது. பயன் மிகச் செய்வதாக.

இன்ப அன்புடன்,
இரா. இளங்குமரன்

பதிப்புரை

‘இளமையில் கல்’ என்பது அவ்வையார் மொழி. இளமைப் பருவம் இனியது. எளிமையாகக் காட்சிகளையும், செய்திகளையும் உள்வாங்கிக் கொள்ளும். ஆதலால் கற்கும் பருவத்தில் அவர்களுக்குத் தேவையான உயர்ந்த கருத்துகளை யெல்லாம் தருதல் பெற்றோர்கள் - ஆசிரியர்கள் - பெரியவர்கள் கடமையாகும்.

நம் மொழி தமிழ் மொழி. தொன்மையான மொழி. தூய மொழி. கட்டமைந்த இலக்கணங்களும், கவின்மிக்க இலக்கியங்களும் எண்ணரிய வரலாறுகளும் தன்னதாகக் கொண்டது. அதன் இனிமை, அதன் நயம், அதன் பண்பாடு ஆகியவை அயல்நாட்டாரையும் அயல் மொழியாரையும் கவர்ந்திழுத்துப் பல்வேறு கடமைகளாற்ற உதவியிருக்கின்றது. ஆதலால், தமிழர் வரலாறு, தமிழர் நாகரிகம், தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் இலக்கியம் ஆகியவற்றையெல்லாம் மாணவர்களுக்கும், இளைஞர்களுக்கும் உரிய காலத்தே தந்து விட வேண்டுமென்று ‘மாணவர் பதிப்பகம்’ ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் எண்ணியது. அதன் செயல் வீச்சாக ஐயா இளங்குமரனாரின் படைப்புகளை மகிழ்ச்சியுடன் வெளியிடுகிறது. இலக்கியச் செம்மல் இளங்குமரனார் அவர்கள் பாலர் பள்ளி முதல் பல்கலைக் கழக ஆய்வாளர் பதவி ஈறாகப் பல்வேறு நிலைகளில் நாற்பதாண்டுகளுக்கு மேல் பணி செய்த பெரியார். தம் வாழ்வையே தமிழ் வாழ்வாக்கி பன்னூறு நூல்கள் இயற்றியவர். ஆத்திசூடி முதல் தொல்காப்பியம் ஈறாக உரையும் விளக்கமும் கண்டவர்.

பொது மக்களோடு சமுதாயப் பணியால் பொருந்திய வாழ்வினர்.

ஒழுக்கமும், வாய்மையும், நடுவு நிலைமையும், அழுக்காறு இல்லாமையும், தொண்டு உள்ளமும், கடமை உணர்வும் மாணவர்களுக்கு ஊற்றாகப் பெருக்கெடுத்து வரவேண்டும் என்னும் உள்ளார்ந்த அன்புடனும், உயர்ந்த நோக்குடனும் இப்பெருந் தமிழ் அறிஞரின் நூல்களைக் கொடுத்துள்ளோம்.

எந்தமிழ் இளையரை தமிழ் அன்னையின் தவப் புதல்வர்களாக ஆக்கும் பணியே 'மாணவர் பதிப்பகத்' தின் தலையாய நோக்கமும், கடமையும் ஆகும்.

உயர்தமிழ்த்தாய் இந்நிலத்தில்
 அடைகின்ற வெற்றியெலாம்
 உன்றன் வெற்றி!
 அயராதே! எழுந்திருநீ!
 இளந்தமிழா, அறஞ்செய்வாய்!
 நாம டைந்த
 துயரத்தைப் பழிதன்னை
 வாழ்வினிலோர் தாழ்மையினைத்
 துடைப்பாய்! இந்நாள்
 செயல்செய்வாய் தமிழுக்குத்
 துறைதோறும் துறைதோறும்
 சீறி வந்தே.

எனும் பாவேந்தர் வரிகளை நினைவுகூர்ந்து புகழால் நிலைபெற்று நிலவும் வாழ்வை மாணவர்கள் தம் வாழ்வின் நோக்காகக் கொள்ள வேண்டும் எனும் தளராத விருப்பத்தின் உந்துதலால் இத்தமிழ் நிலத்தில் விதைத்துள்ளோம்.

- பதிப்பாளர்

உள்ளுறை

புகழுக்கும் புகழ்

iii

பதிப்புரை

iv

நூல்

1. வள்ளலுக்கும் வள்ளல் 1
2. புகழுக்கும் புகழ் 32
3. மல்லனுக்கும் மல்லன் 64

1. வள்ளலுக்கும் வள்ளல்

கருவூர் பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த பேரூர். அவ்வூரினை அடுத்து ஆன்பொருளை என்னும் ஆறு அழகுற ஓடி வளமிகச் செய்கிறது. மைந்தரும் மகளிரும் ஆன்பொருளைக் கரைகளிலே அமைந்துகிடக்கும் மணல் மேடுகளிலே மற்போர் புரிவதும், கழங்கு ஆடுவதும், ஓடியாடுவதும், ஓய்வுகொள்வதும் நாஸ்தோறும் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள்.

ஆற்றினை அடுத்துக் காவற்காடு இருந்தது. காவற்காடு, நகரைப் பகைவர்களிடமிருந்து காப்பதற்காகக் காவலர்களால் அமைக்கப் பெற்றதாகும். காவற்காட்டு மரங்களை எவரும் எக்காரணம் கொண்டும் அழிக்கக்கூடாது, மரத்தை அழிப்பதும், மன்னனை அழிப்பதும் நிகர் என்னும் நெறியுண்டு. ஆதலால் அழிபாட்டுக்கு ஆளாகாது பேணி வளர்க்கப்பெற்ற அவை, வலிவும் பொலிவும் உடையவையாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

காவற்காட்டினை அடுத்து முதலை, சுறா ஆகியவை உலாவித் திரியும். ஆழ்ந்து அகன்ற அகழும், அதனை அடுத்துப் பல்வகைப் பொறிகளும் பொருத்தி வைக்கப் பெற்ற திண்ணியமதிலும் உண்டு. இம்முன்று அரண்களையும் அழித்தால் அன்றி நகரையோ, அரண்மனையையோ அடைய இயலாது.

நண்பர்கள் சென்றுவர எளிய நகர் கருவூர்! ஆனால் பகைவர்கள் சென்று வர அரிதினும் அரிய நகர். என்ன அருமைப்பாடுடைய அரணைக் கொண்ட தாயினும் ஆள்வோன் உள்ளத்துள்ள 'உரம்' தானே பேரரண். அவ்வரண் இன்றேல் எவ்வரண்தான் உதவும்?

மகளிர் மணல் மேட்டிலே பொன்னால் செய்யப் பட்ட கழங்குகளை வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இளைஞர்கள் மணற்கரைகளிலே புரண்டு உருண்டு களிப்புற்றுக் கொண்டிருந்தனர். நீருள் வீழ்ந்து நீந்திச் செல்வோரும், தொட்டு விளையாடுவோருமாக ஆறு பொலிவுடன் விளங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இத்தகைய வெளியிலே, தேனீக்கூட்டமோ என்று ஐயுறுமாறு வீரர்கள் வந்தனர்; கொக்குக் கூட்டமோ என்று மயங்குமாறு குதிரைகள் குவிந்தன! மேகம் திரண்டவிட்டதோ என்று பேசுமாறு யானைகள் பெருகின; குன்றுகள் ஓடி வருகின்றவோ என்று புகலுமாறு தேர்கள் நிறைந்தன; ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து காவற் காட்டினைச் சூழ்ந்து நின்றன.

குதிரைகளையும் யானைகளையும் காவல் மரங்களிலே கட்டிவிட்டு வீரர்கள் சுற்றித் திரிந்தனர் அவர்கள் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை, அவர்கள் தேர்களிலும், கைகளிலும் இருந்த 'புலிக் கொடிகள்' காட்டின.

மகிழ்ச்சியோடிருந்தவர் மனத்தை அச்சம் பிடித்துக் கொண்டது. கடுங்காற்றுக்குத் தப்பியோடும் காட்டு மயில்போல் மகளிர் ஓடினர். ஏதுமறியா

இளைஞர் வெறித்து வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். வீரமிக்கவர் வேந்தனிடம் செய்தியைக் கூறியிருந்தனர். இருந்தாலும் வேந்தன் எதுவும் செய்தான் இல்லை, கோட்டையைவிட்டு வெளியேறவும் இல்லை. படைகளை ஏவிப் போர் செய்யுமாறும் தூண்டவில்லை. இருக்குமிடம் தெரியாமல் அடங்கிப் போய்க் கிடந்தான்.

நாள்கள் சில உருண்டோடின. புலிக்கொடி வைத்திருந்த வீரர்கள் புலியாகவே மாறிவிட்டனர். எவரையும் மதிலைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு விடவில்லை. உள்ளே நுழையவும் விடவில்லை. ஆற்றுக்குச் செல்லவோ, வயல் வெளிகளுக்குப் போகவோ முடியவில்லை என்றால் எவ்வளவு கொடுந்துன்பம்? ஒரு வேந்தன் முற்றுகையிட்டிருக்கின்றான்; ஒருவன் வெளியேறாமல் அடங்கிக் கிடக்கின்றான்! ஆனால் இவர்கட்கு இடையே இருக்கும் மக்களுக்கோ இன்னல்!

“ஏன் இவர்கள் வளைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? நம் வேந்தன் இச் சோழ வேந்தனுக்கு என்ன கேடு செய்தான்? அவனே கேடு செய்திருந்தாலும் நகர மக்கள் என் செய்வர்?

“வீரம் வேண்டும் ஆள்பவனுக்கு - அவனுக்கு வீரம் இல்லாவிட்டாலும் மானமாவது வேண்டும்! இரண்டுமில்லாத வாழ்வு என்ன வாழ்வு! ஒன்று கோட்டையைவிட்டு வெளியேறி வந்து முற்றுகை இட்டிருப்பவனோடு போரிட வேண்டும். இல்லாவிடில் “நான் தோற்றேன்” என்று காலடியிலே வீழ்ந்து கிடக்க வேண்டும். இரண்டும் இன்றி அடங்கிக் கிடப்பது இழிவு”

“உண்மையான வீரன் தனக்கு இணையான வீரனுடன் அன்றிப் போரிடமாட்டான். மயிர் குலைந்தோன், ஆடை அவிழ்ந்தோன், ஒத்த படை எடாதோன் ஆகியவர்களை விலக்கி, அவர்களுடன் போரிடாத தமிழ் மகன் வீரம் எங்கே? இவன் வீரம் எங்கே? அடை பட்டுக் கிடக்கும் இவனைப் படையுடன் வளைத்துக் கொண்டிருக்கும் சோழ வேந்தனுக்கும் இழிவுதான்!

“ஆன்றோர்கள் இல்லையா? அறவோர்கள் இல்லையா? அமைச்சர்கள் இல்லையா? இருந்தும் எமக்கென்ன என்று நெஞ்சத்தை இரும்புக் கூடாக்கிக் கொண்டார்களா? வாய் மூடிக்கொண்டு ‘வாளா’ கிடக்கின்றார்களா? உற்றதை அறியாத ஓட்டைக் காதினர் ஆகிவிட்டார்களா? கொடுமை! கொடுமை!

இப்படியெல்லாம் நொந்துபோய் மக்கள் பேசிக் கொண்டனர். உரத்துடன் கொதித்து எழ வேண்டியவனே ஒடுங்கிக் கிடக்கின்றான் மற்றவர் என்ன செய்வார்?

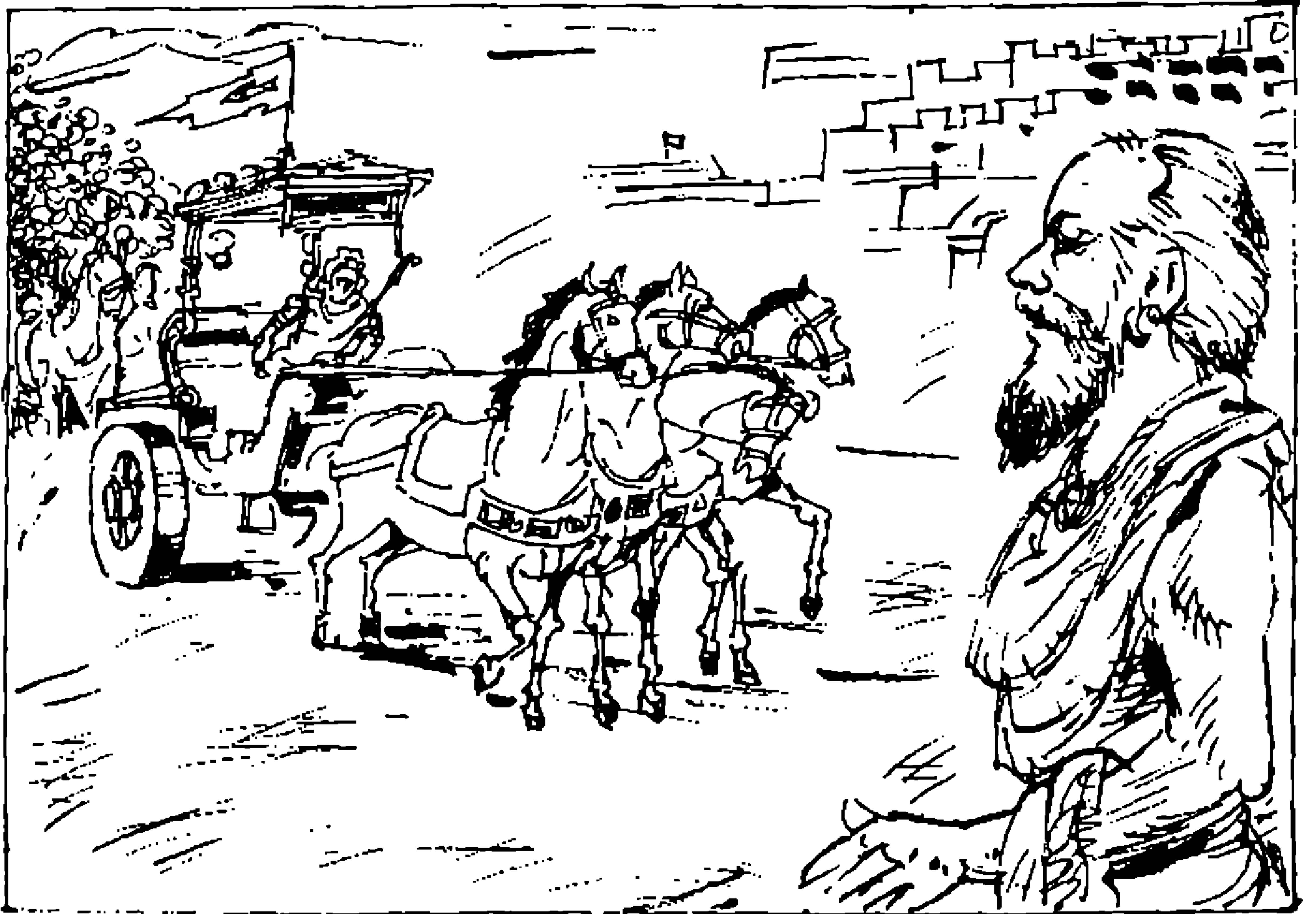
மேலும் பல நாள்நாள் நடந்தன. சோழன் முற்றுக்கையை விட்டபாடும் இல்லை. மதிலுக்குள் இருக்கும் சேரன் வெளியேறிய பாடும் இல்லை.

“வெட்டுக; வெட்டுக; காவல் மரங்களை வெட்டுக; எத்தனை நாள்நாள் மதிற்புறத்தே காத்துக் கிடப்பது. போருக்கு வராது அடங்கிக் கிடக்கும் வேந்தன் காதுகளிலே முட்டுமாறு வெட்டுக” என்று படைத் தலைவன் வீரர்களை ஏவினான்.

கூர்மையான கோடரிகள் கிளம்பின; ‘கட்டுக் கட்டு’ என்று மரங்கள் வெட்டப்பட்டன. ‘மடமட’

என்று கிளைகள் முரிந்து வீழ்ந்தன. காவற்காட்டை வளைத்துக் கொள்வதே காவலனை இழிவுபடுத்தியதாகும். மரத்தை வெட்டுவது எத்தகைய இழிவாகும். மன்னனை வெட்டுவதற்கும் மரத்தை வெட்டுவதற்கும்

வேறுபாடு இல்லை. இத்தகைய இழிபாட்டையும், அழிபாட்டையும் பொருளாகக் கொள்ளாது, உயிரே பெரிதென எண்ணிக் கிடக்கும் வேந்தன் வீரத்தை எப்படிப் புகழ்வது?

சோழனது படைவீரர்கள் நகரமக்களை மனம் போனவாறு நடுங்கவைத்தனர். கருவூர் மக்கள் கண்ணீர் உகுத்தனர். கலங்கி அழுதனர். இன்னும் இந்நிலை எத்தனை நாள்களுக்கு நீடிக்குமோ என்று ஏங்கினர். இது ஆன்றோர்கள் உள்ளத்தை வாட்டியது.

எப்படியேனும் முற்றுக்கையை ஒழிக்குமாறு உள்ளம் தூண்டியது.

அறநெஞ்சம் உடைய புலவர்கள் இருவர் சோழனை அடுத்துச் சென்றனர். அவனிடம் செல்வது தானே முறை. ஒளிந்து கொண்டிருப்பவனிடம் உரைத்தால் என்ன? உரைக்காவிடீடால் தான் என்ன? புலவர்களில் ஒருவர் ஆடவர்; மற்றொருவர் பெண்டிர். முன்னவர் ஆலத்தூர் கிழார்; பின்னவர் மாறோகத்து நப்பசலையார், முன்னவர் சோழ நாட்டினர்; பின்னவர் பாண்டி நாட்டினர். சோழனிடம் உரிமையாகப் பழகிய உயர் பேரன்புடையவர்கள். அத்தகையவர்கள் தாமே, மன்னவன் கருத்தை மாற்ற முடியும்.

“மன்னவ! நீ சேரனை அட்டுக்கொன்றாலும் சரி! விட்டுச் சென்றாலும் சரி! உனக்குள்ள பெருமையை யாம் சொல்ல வேண்டியது இல்லை. நீயே தெளிவாக அறிவாய். காவல் மரங்களை வெட்டும் ஓசை மதிலகத்துச் சென்று அதனுள்ளிருக்கும் வேந்தன் காதுகளில் விழுகின்றது. அதனைக் கேட்டுக் கொண்டும் மானமின்றி இனிதாக மதிலுக்குள் இருக்கின்றான். இத்தகைய வேந்தனுடன் நீ போர் செய்தாய் என்பது கேள்விப்பட்டவர்களுக்கு நாணத்தைத் தரும்! உனக்குப் பெருமை தருமோ இது?” என்று சிந்திக்கத் தூண்டி வைத்தார் ஆலத்தூர் கிழார்.

“வேந்தே! அருளாளன் வழிவந்தவன் உன்முன்னோன் அல்லவா! நீ மதிலுக்குள் மறைந்திருக்கும் சேரனை மாட்டக் கருதுகின்றாய். இந்நிகழ்ச்சி மலைக்குகைக்குள் ஐந்தலை நாகம் பதுங்கியிருக்க வானம் இடி இடித்து அல்லலுறுத்துவதுபோல் இருக்கிறது”.

“இவனோ வீரன்! இவன் பரம்பரையும் வீரர் பரம்பரை. பிறரால் அழிக்க முடியாத மதில் இவனுக்கு உண்டு. இரவுப் பொழுதில் நகர் காவல் புரிவோர், கையிலே வைத்திருக்கும் விளக்கின் ஒளியைப் பற்றிப் பிடிக்குமாறு வாயைத் திறந்துகொண்டு வரும் முதலைகள் வாழும் அகழ் உண்டு. இவையிருந்தும் ஊக்கமொன்று இல்லாமையால் வெளியேறினான் இல்லை. நீயும் இத்தகையன் என அறிந்து கொண்டும் முற்றுகை விட்டாய் இல்லை!”.

“புறாவுக்காக உடல் தந்த வள்ளல் வழி வந்த உனக்கு ஈகை இயல்பானது. அது, தனிப்பெருமை தருவது அன்று! பகைவர்களது நெருங்குதற்கு அரிய வலிய மதில்களை அழிக்கும் பேரரசர் வழி வந்த உனக்கு வெற்றி இயல்பானது. அது தனிப் பெருமை தருவது அன்று. அறம் நிலைத்து நிற்கும் உறையூர் வேந்தனான உனக்கு முறை இயல்பானது. அது, தனிப் பெருமை தருவது அன்று. இவ்வாறு இருக்கவும் இமயத்தே விற்பொறித்த வல்லோன் வழிவந்த இச்சேரனது கருவூரை வாட்டுவதை என்னவென்று சொல்வேன்”.

“ஈகையாலும், வெற்றியாலும், அறநெறியாலும் மாண்புடைய நீ இப்பொழுது முற்றுகை தவிர்தலால் - அருள் காட்டுதலால் - தனிப் பெருமை பெறுவாயாக! என்றார் நப்பசலையார்”.

புலவர்கள் உரை, சோழன் செவிகளில் பாய்ந்து சிந்தனையை எழுப்பிற்று. “ஆம்! இச்செயல் எனக்குப் பெருமை தருவது அன்று. ஒப்பான வீரனுடன் போர்

செய்வதன்றி ஒளிந்திருப்போனிடம் என் முன்னோர் போர் செய்தனரா? நான் இவனை வென்று, அன்றிக் கொன்று கொள்ளும் வெற்றியும் ஒரு வெற்றியா? இல்லவே இல்லை! என்று சிந்தித்தான். ஒரு முடிவுக்கும் வந்தான்.

“வீரர்களே! திரும்புங்கள் உறையூருக்கு! மதிலுக்குள் மானமின்றி இருப்பவன் மகிழ்ச்சியாக வெளியே வந்து திரியட்டும். மறைந்திருக்கும் ஒன்றே அவன் தோல்விக்குச் சான்று. நாட்டைச் சூறையாடித் தான் நம் வெற்றியையும், அவன் தோல்வியையும் நிலை நாட்ட வேண்டும் என்பது இல்லை. நமதே வெற்றி! ஊதுக சங்கம்! முழக்குக முரசு!” என்று கட்டளையிட்டான். வெற்றி முழக்கத்துடன் சோழநாட்டு வீரர்கள் உறையூருக்குத் திரும்பினர்.

ஆவூர்கிழார், நப்பசலையார் உள்ளங்களில் இன்பவெள்ளம் பெருகியது. “சோழன் வாழ்க” “அருளாளன் வாழ்க” என்று வாழ்த்தினர். கருவூர் மக்களோ, “அருட் புலவர்கள் வாழ்க” என்று நெஞ்சார வாழ்த்தினர்.

சோழ வேந்தன் சேர நாட்டை முற்றுகை இடுகின்றான். சோழ நாட்டினரான நப்பசலையாரும் கருவூரை நோக்கி ஒடுகின்றனர்; “போர் விடுக” என்று வேண்டுகின்றனர்; புலவர் சொற்களைத் தலைமேற் கொண்ட சோழன் முற்றுகையை விடுகின்றான்; புலவர்களின் சொற்படி நடந்த சோழனைப் பாராட்டுவதா? இரு திறத்தவருமே பாராட்டுக்குரியவர்கள் அல்லரோ!”.

கருவூரை முற்றுக்கையிட்டிருந்த சோழன் கிள்ளி வளவன் என்னும் பெருநடையவன். அவன் உறையூரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு சோழநாட்டை நெடுங்காலம் இனிது ஆண்டு வந்தான்; புகழ்வாய்ந்த பண்டைச் சோழர்களுள் அவனும் ஒருவன். சிறந்த வீரமும் நுண்ணிய அறிவும் வாய்ந்தவன். அவன் கோவேந்தனாக விளங்கியதுடன் பாவேந்தனாகவும் இலங்கினான். அதனால் அறிவரும் அமைச்சரும் புலவரும் எப்பொழுதும் அவன் அவையைச் சிறப்புச் செய்தனர். தன் புலமையாலும் இப்பெரியவர்களின் தொடர்பாலும் நல்லாட்சி செலுத்தினான்.

கிள்ளி வளவன் நாடு வளநாடு என்னும் பெருமைக் குரியது ஆகும். வளநாட்டில் வளத்திற்குக் குறைவு இருக்குமா? காவிரித்தாய் தரும் நீர்வளம் போலவே நெல்வளம் பெருகியது. கோடையென்றோ, காலம் என்றோ விளைவில் வேற்றுமை இல்லை.

ஒரு பெண் யானை படுக்கும் இடத்திலே விளைந்த நெல் ஏழு ஆண் யானைகளின் உணவுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. இது என்ன எளிய வருவாயா? எளிதில் காணக்கூடிய வளமா? வளநாட்டின் பெருமையைக் காட்ட இதுவொன்றே போதும்.

வளவன் நாட்டு வயல்களுக்கு வேலியுண்டு; முள்வேலியா? கல்வேலியா? சுவர்வேலியா? - கரும்பு வேலி! வேலிக் கரும்போபூத்துப் பொலிவுடன் திகழும். காடு, பசுக்கூட்டங்களாய் நிரம்பிக் காணும். காட்டின் இடை இடையே வில்வீரர்கள் உறையும் காவற் கூடங்கள் காணப்படும்.

கடலிலே வரும் மரக்கலங்களை மகளிர் விரல் விட்டு எண்ணிக் கொண்டிருப்பார். அவர்கள் தங்கியிருக்கும் சோலையிலுள்ள புன்னை மரத்தைக் கடலலை அசைக்கும். உப்பங்கழிகளிலே ஓடங்கள் மிகுந்து நிற்கும். உப்பு வாணிகர்களின் ஆரவாரம் ஒங்கிக் காணும். வயலுக்கு வயல், காட்டுக்குக் காடு, கடலுக்குக் கடல் ஆகிய வளங்களால் நிரம்பி வழிவது வளவன் நாடு.

வளவன் நாட்டிலே இருக்கும் மக்கள் எப்படி வாழுகிறார்கள்? நெல்லறுப்பவர், கடை மடையிலே வாளை மீனைப் பிடிக்கின்றனர்; தொழியிலே ஆமையைப் பிடிக்கின்றனர்; கரும்பு வெட்டுபவர், கரும்பில் கட்டியிருந்த தேன் கூட்டிலிருந்து தேன் எடுக்கின்றனர்; தங்களுக்காகவா? இல்லை! வரும் விருந்தினர்களை வரவேற்று, வருவாரை எதிர்பார்த்து உண்ணச் செய்வதற்கு”.

விருந்துக்கு வருபவர்களில் பெண்களும் இருப்பார்கள் அல்லவா! அவர்களைத் தனிச் சிறப்புடன் பேணுவார். அவர்கள் மகிழுமாறு, மகளிர் நீரெடுக்கச் செல்லும்பொழுது குவலைப் பூக்களையும் பறித்துக் கொண்டு வருவர். பூ - பூவையர் தனி விருப்பிற்கு உரியது அல்லவா!

நாட்டு வளமும் மக்கள் உளமும் இத்தகையன வாக இருக்க, நாடாள் வேந்தன் எத்தகையனாக இருக்கின்றான். அவன் கொடைச் சிறப்பை அளவிட்டுரைத்தல் அரிது. அதுபற்றி அவனை அடுத்திருந்த புலவர்களே தெளிவுபடக் கூறியுள்ளனர். அதனை அறிவது போதுமானது.

ஒரு சமயம் கிள்ளி வளவனைப் பார்ப்பதற்காகக் கோவூர்கிழார் சென்றிருந்தார். அப் பொழுது அவரை அன்புடன் வரவேற்றான்; இன்சொல் கூறினான்; விருந்தோம்பினான். சுடுசோறு, நெய்யிலே வறுத்த வறுவல், பக்குவ மாக வாட்டப்பெற்ற மீன், சுவைமிகக் காய்ச்சியப் பால், இப்படி இப்படிச் சுவைமிக்க விருந்து; கிழாருக்கு உண்ட வியர்ப்பு அல்லது உழைப்பு வியர்ப்பு ஏற்படாதவாறு கொடுத்தான். நன்றி மறவாக் கிழார் சோழன் கொடைச் சிறப்பினை ஒரு பாடலாகப் பாடினார். (புறம் - 386)

சோழனைக் கண்டு வருவதற்குத் தாயங் கண்ணனார். என்னும் புலவர் சென்றார். அவர் விடிவதற்கு முன்னமே அரண்மனையை அடைந்தார். அவர் போனபின், விடிவெள்ளி எழுந்தது; பறவைகள் ஒலித்தன; பொய்கைப் பூக்கள் மலர்ந்தன. திங்கள் ஒளி மழுங்கியது. முரசும் சங்கும் முழங்கின; இருள் போயிற்று வைகறை தோன்றிற்று; “வேந்தே! எழுக” என்று எழுப்பினார் புலவர்.

நேரம் பொழுது நினையானாய், மகிழ்வுடன் வந்து வரவேற்றான் அரசன். தன்னொடும் இருக்கச் செய்தான். மனம் விரும்பும் உணவு வகை; மணமிக்க மதுவகை; வெண்பட்டாடை; விரும்பத்தக்க அரும் பொருள்கள் - அனைத்தும் தந்துதவினான். இவற்றால் மகிழ்ந்தார் புலவர். “வளவன் வாழ்க” என்று வாழ்த்தினார். தம் வாழ்த்தையே ஒரு பாட்டாகப் பாடி இன்புறுத்தினார். (புறம் 397)

நல்லிறையனார் என்பவர் ஒரு புலவர். அவர் வறுமை இன்னதென அறியாமல் நெடுங்காலம்

வாழ்ந்துவிட்டார். இடைக் காலத்தே வறுமை அவர் மீது அழுத்தமாக உட்கார்ந்து கொண்டது. ஊர் ஊராக அலைந்தார். நாடு நாடாக அலைந்தார். அலைந்தும் பயன் கொண்டார் அல்லர் அவர் வறுமையைப் போக்க வள்ளல் எவரும் முன்வந்தார் இல்லை. இந்நிலையிலே கிள்ளிவளவன் கொடைத் தன்மையைக் கேள்விப்பட்டார்.

உள்ளம் உவகை அடையுமாறு உந்தித் தள்ளியது. அப்படியே வந்து சேர்ந்து உண்மை நிலைமையை எடுத்துரைத்தார். இறையனார், இனி வேறெவரையும் தேடிச் சென்று வருந்தா வண்ணம் பெருங் செல்வம் தந்தான்; மகிழ்ந்த இறையனார் வளவன் மாண்பினைப் பாடிச் சிறப்புச் செய்தார். (புறம். 393)

பாணன் ஒருவன் வருகின்றான்; அவன் கையிலே யாழ் இருக்கின்றது; வயிற்றிலே பசி இருக்கின்றது! இடுப்பிலே கிழிசல் உடை இருக்கின்றது; உள்ளத்திலே சோர்வு இருக்கின்றது. உடன் வந்த சுற்றத்தார்க்கு வாட்டும் வறுமை இருக்கின்றது; இத்தகையவறிய பாணனைக் காண்கிறார், கிள்ளி வளவனது நண்பரான ஆலத்தூர் கிழார். பாணர் வறுமை நோக்கிப் பதைப்புற்றார். ஏதேனும் வழிகாட்ட வேண்டும் என்று எண்ணினார். பழமரம் பக்கத்தே இருக்கும்பொழுது பறவைக்குக் கவலையுண்டா?

“பாணர்களே, இதே வழியாக உயர்நிலை மாடம் திகழும் உறையூருக்குச் செல்லுங்கள். உறையூர்க்குப் பொலிவு ஏற்படுமாறுள்ள மன்னவன் கிள்ளிவளவன் உள்ளான். அவனைக் காண்பது அரிது என்னும்

கவலை வேண்டா. பன்னாட்கள் காத்துக்கிடக்க வேண்டுமே என்றும் எண்ண வேண்டா”.

நீங்கள் அவன் தலைவாயிலில் சிறிது பொழுதும் காத்திருக்க வேண்டி வராது. உள்ளே சென்றபின் “தருவான் தரமாட்டான்” என்று ஐயப்பட வேண்டியது இல்லை. கண்டவுடனே காலம் பொழுது நோக்காமல், பொற்றாமரைப் பூவைத் தருவான். உங்கள் வறுமை தொலையுமாறு பொருள் தருவான். நீங்கள் அவற்றைப் பெறாமல் திரும்ப இயலாது. விரைந்து செல்க” என்று அனுப்பி வைத்தார்.

ஆலந்தூர் கிழார் அருளுரை கேட்ட பாணர் அகமகிழ்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தனர். எதிரே, கோவூர்கிழார் வரக்கண்டனர். அவர் கிள்ளி வளவனால் நன்கு மதிக்கப்படும் புலவர் என்பதை அறிவர். அதனால் ஆலத்தூர் கிழார் உரையின் “மெய்மையை” மேலும் உணருமாறு விரும்பினார். கிழாரைச் சிறிது தங்கிச் செல்லுமாறு வேண்டினார். பாணர்களின் உள்ளக்கருத்தைத் தெள்ளிதன் உணர்ந்த கோவூரார் தங்கினார்.

பாணர்கள் அவர் மகிழுமாறு பாட்டிசைத்தனர். இன்புற்ற கிழார் பாணர் தலைவனைப் பார்த்து “இனிய இசைபாட்டும் யாழ்ப்பாணனே! சிறிது பொழுது இங்கு தங்கிச் செல்க” என்று கூறினாய். உன் நினைவு யாது? என அறிந்து கொண்டேன். நீர்வளமிக்க திங்கள் தைத் திங்கள் என்பதை அறிவாய். அத் தைத் திங்களில் எவ்வளவு எவ்வளவு எடுத்தாலும் குறையா நீர்வளம் குளத்தில் இருக்கும் அல்லவா! அக் குளம் போல்வதான ஊர் ஒன்றுண்டு. அவ்வூர் உறையூராம்.

கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாச் சோற்று வளம் உடையது உறையூர்; அவ்வூர் சோறாக்கு வதற்கான அடுதீயையே அறியும். பிறரைத் துன்புறுத்தும் 'சுடுதீ' யை அறியாது. அங்கே நல்லோன் ஒருவன் உள்ளான். அவன் பெயர் கிள்ளி வளவன் என்பது. அவனைக் காணு வதற்குச் "செல்வையாயின் செல்வை (செல்வம் உடையவன்) ஆகுவை" "ஐயம் இல்லை" என்றார்.

பாணன் மகிழ்ந்து விடைபெற்றுக் கொண்டான். பின், உறையூர் சென்று வளவனைக் கண்டு வறுமையைத் தொலைத்துக் கொண்டான். "வறுமைப் பிணி மருத்துவன் வளவன்" என்று வாழ்த்தினான்.

வளவன் கலையுள்ளம் படைத்தவன். அதனால் எப்பொழுதும் கலைவல்லார்களுடனே பொழுதைப் போக்கினான். காவிரி தரும் பொய்யா வளத்தாலும், வளவன் செங்கோல் திறத்தாலும் மக்கள் இனிது வாழ்ந்தனர். பெருகிவரும் நீரில் அலைகள் இருந்தனவே அல்லாமல், மக்கள் நெஞ்சத்தே அலைத்துயர் இருந்தது இல்லை. "புலி தன் குட்டியைக் காப்பது போல வளவன் தன் நாட்டு மக்களைக் காப்பாற்று கிறான்" என்று பாராட்டிப் பேசினர் மக்கள்.

அரசன் போர்நிலை, கலைநிலை இவற்றை அறிந்துகொண்ட அதிகாரிகள் சிலர், அரசின் பெயரால் ஒவ்வோரிடத்தில் கொடுமை புரியத் தலைப்பட்டனர். குறிப்பாக, வெள்ளைக்குடி என்பது சோழன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த ஓர் ஊர். அவ்வூர் மக்கள் அனைவரும் உழவுத் தொழிலை நம்பி வாழ்பவர்கள்.

அவர்களுக்கு அவ்வாண்டு மழை இல்லாமலும், ஆற்றுநீர் தேவைக்குத் தக்கபடி கிடைக்காமலும் போகவே விளைவு கெட்டுவிட்டது. வீட்டில் இருந்த வற்றையும் நிலத்திலே போட்டுவிட்டு மக்கள் ஏக்க முற்று நின்றனர். இந்நிலை இப்பொழுது இவ்வாறு ஏற்படும் என்று எண்ணினர் அல்லர். என் செய்வது?

தவணை தவறாமல் வரிப்பணம் கட்டிவந்த அவர்கள் வருவாய் இல்லாமையால் பணம் கட்டுவ தற்குத் திண்டாடினர். ஊரிலே ஒருவர் இருவருக்கு விளைவில்லை என்றால் மற்றையோர் உதவி கிடைக் கும். ஊருக்கே விளைவு இல்லை. என்னும்போது யாருக்கு யார் கொடுத்துதவ முடியும், அரசுதான் உதவ வேண்டும். ஆனால் அரசியல் அதிகாரிகளோ “வரி! வரி!” என்று வாட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

வெள்ளைக்குடியினர் உள்ளங்களிலே துயரம் பற்றிக் கொண்டது. தங்கள் நிலைமையைச் சொல்லிப் பார்த்தனர். மரத்துப்போன செவி படைத்த அதி காரிகள் காதுகளில் மக்கள் குரல் ஏறவில்லை. பெரும் பாடு படுத்தினர்.

வரிதர முடியாதவர்களின் வீடுகளில் புகுந்து தட்டுமுட்டுச் சாமான்களைப் பொறுக்கினர். உணவுக் காக இருந்த தவசயத்தை அள்ளினர்; தர மறுத்தவர் களைத் தடியால் தாக்கினர்; சினந்தவர்களைச் சிறைக் கூடம் சேர்த்தனர். ஊரே துயரத்தில் ஆழ்ந்தது.

வெள்ளைக்குடி மக்கள் சிலர் ஓடிப்போய் வேந்த னிடம் உரைத்தனர். அதுவரை எதுவும் அறியாமல் மன்னவன் இருந்தான். ஆதலால், அதிகாரிகளை

அழைத்தான். நடந்ததைச் சொல்லுமாறு கட்டளை யிட்டான்.

அதிகாரிகள் வல்லவர்கள்; உண்மையைத் திரித்துக் கூறுவதிலே கைதேர்ந்தவர்கள். மக்கள் கூறுவது அனைத்தும் பொய் என்றும், வரிகட்ட முடியாத அளவுக்கு அவர்கள் நிலைமை போய்விட வில்லை என்றும், இதற்கு விட்டுக் கொடுப்பது ஏமாற்றுக்கு இடம் கொடுப்பதாக இருக்குமென்றும், அதிகாரிகளையும், ஏவலர்களையும் மதிக்காமல் எதிர்க்கும் இழிகுணம் பெற்றுவிடுவர் என்றும் சொல்லி, தங்கள் செயலே சரியானது என்று சாதித்து விட்டனர். மன்னனும் அதிகாரிகளின் உரையை நம்பிவிட்டான்.

மேலும் கவலைதருவதாக ஆகிவிட்டது. மக்கள் நிலைமை. ஊரில் அச்சமின்றி வாழ முடியாது என்னும் நிலைமை விரைவில் ஏற்பட்டது. ஆடுமாடுகளையும் சிலர் இழந்தார்கள்; வீடுகளில் புகுந்து கிடைத்ததை யெல்லாம் சுருட்டிக் கொண்டு சென்றனர் சிலர்; அதிகாரிகள் கொண்டு சென்றது பாதி; அவர்கள் பெயரால் தடிகாரர்கள் கொண்டு சென்றது பாதி. எவரையும் தடுக்கமுடியாமல் ஏங்கி நின்றது வெள்ளைக்குடி.

வெள்ளைக்குடியிலிருந்த உழவர்களில் நாகனார் என்பவரும் ஒருவர். அவர் கற்றறிந்து கவிபாடும் திறமும் பெற்றவர். கிள்ளிவளவனை நன்கு அறிந்தவர். அரசன் அறியாமல் அதிகாரிகள் செய்யும் கொடுமை களே இவை. அவன் அறிந்திருந்தால் இதனை அனு

மதிக்க மாட்டான் என்று எண்ணினார். எண்ணிக்
கொண்டிருந்து பயனென்ன? நேரடியாகச் சென்று
உண்மையை எடுத்துரைத்து ஊருக்கு உதவுவதே தம்
கடன் என்று கருதி உறையூருக்குப் புறப்பட்டுச்
சென்றார்.

வளவன் அரசவையிலே பொலிவுடன் அமர்ந்
திருந்தான். அமைச்சர்களும், உயர் அதிகாரிகளும்
உடன் இருந்தனர். வாயில் காவலன் வழியாகத் தம்
வருகையை அறிவித்தார் நாகனார். அவனும் விரைந்து
சென்று அரசன் அனுமதியுடன் மீண்டு, அழைத்துச்
சென்றான்.

நாகனாரை அரசன் வரவேற்று ஓர் இருக்கையில்
இருக்குமாறு செய்தான். நாகனார் சிறிது நேரம்
அமைதியாக இருந்து, தக்க பொழுதிலே பேசத்
தொடங்கினார்.

“அரசே! கடல் சூழ்ந்த இத்தமிழ் உலகை ஆளும்
அரசு மூன்று! அம்மூன்றுள்ளும் அரசென்று சிறப்
பித்துச் சொல்லத்தக்கது. நின்னரசு ஒன்றே! உலகில்
நாடுகள் பலவாய்ப் பரவிக் கிடப்பினும் அவை நாடு
ஆகா; நாடென்று சிறப்பிக்கப்படுவது கால் பல கொள்
ளும் காவிரியாற்றால் வளமிகக் கொழிக்கும் நின்னாடு
ஒன்றே!” என்று பெருமிதத்துடன் கூறினார். அரசன்
மகிழ்ந்தான். அவையோர் பாராட்டினர்; புலவர்கள்
போற்றினர். நாகனார் மேலும் பேசினார்.

“அரசே! நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக, மக்கள்
வாழ்விலே சிக்கல்கள் எப்பொழுதும் நேரலாம்.
அவர்கள் மன்னவனாம் உன்னிடம் கூறி வழிவகை

செய்ய விரும்பலாம். அதற்காக நின் அவையை நாடி வரலாம். அவ்வாறு வருங்கால் அவர்கள் காத்துக் கிடக்க வைக்காமல், உடனே கண்டு தக்க உதவி தருவது நன்மையாம். அச்செயல், “மழைவேண்டும்” என்று கூறி வுடனே மழை பெய்தால் எவ்வளவு நலம் உண்டாகுமோ அவ்வளவு நலம் தரும்”.

“எவரையும் காத்திருக்க வைத்தேனோ? துயருற்று அவைக்கு வந்தோரை ஆதரிக்காது விட்டேனோ? எதுவும் நினைவுக்கு வரவில்லையே!” என்று வளவன் எண்ணம் ஊசலாடியது.

“ஞாயிற்றின் வெயிலைத் தடுத்து நிழல் தருவதற்காகவா நின்குடை உளது? அவ்வாறு தண்ணிழல் தரும் குடைகள் எண்ணில உண்டு. ஆனால் வேந்தனாய உன் குடையோ வெயில் மறைத்தற்காக எடுக்கப்பட்டது அன்று. வெங்கொடுமைக் காட்பட்ட குடிகளைக் காப்பதற்காக அமைந்தது”.

நாகனார் உரை, அரசனை அசைத்தது; அமைச்சர்களை ஆட்டியது, அதிகாரிகளைக் கலக்கியது. அமைதியாயிற்று அவைக்களம். ஏதோவொரு தவறு நடந்திருக்கிறது என்னும் அளவில் எண்ணி எல்லோரும் நாகனாரை நோக்கினார்.

“கூர்மையான வேலையுடைய வளவனே! பனந்துண்டங்களை வெட்டி வெட்டி வேறு வேறாகக் குவித்து வைத்ததுபோல யானைக் கூட்டங்களை வெட்டுவதற்கு உன் படைஞருக்கு ஆற்றல் உண்டு. வருகின்ற படைகளைக் கண்டு ஆரவாரித்து அடுபோர்

செய்து புறங்காட்ட வைக்கும் திறம் உன் படைஞருக்கு உண்டு”.

வெற்றியின்றி வேறொன்று அறியாக் கொற்றமும் நின் படைஞருக்கு உண்டு. எனினும் அப்பொரு படை வெற்றியெல்லாம் உழுபடை தரும் வெற்றி என்று அறிவாயாக! உழவர் தொழிலின் வெற்றி என்று நினைவாயாக. உழுவோர்தந்த விளைவின் வெற்றி என்று தெளிவாயாக.

அதை நான் மறந்தறியேனே! “உழுவார் உலகத் தார்க்கு ஆணி” என்னும் உரை மணியை மறந்தே னில்லையே! உழுபவர்க்கு உதவாது இருக்கும் அரசு அழுது அழுது மடியும் என்பது நன்கறிவேனே! ஏதேனும் தவறு ஏற்பட்டிருந்தால் அது அறியாமை யால் ஏற்பட்டதேயாகும் என்று வருந்தினான் வளவன்.

நாகனார் பேசினார்; “அரசே!” மழை பெய்ய வேண்டிய காலத்துப் பெய்யாவிட்டாலும், அதன் காரணத்தாலோ வேறு காரணங்களாலோ விளைவு குறைந்துவிட்டாலும் முறைகெட்ட செயல்கள் நாட்டிலே நடைபெற்றாலும் உலகம் அரசர்களையே பழித்துக்கூறும்!

அதனை நீ நன்றாக அறிந்து கொண்டாய் என்றால் இல்லதும் பொல்லதும் கூறிவருவோரின் உறுதியற்ற மொழிகளை உண்மையெனக் கொள்ளாது, உழவர் குடியைப் பாதுகாத்து அப்பாதுகாப்பினால் மற்றைக் குடியினருக்கும் உதவ வேண்டும். அவ்வாறு செயல்பட்டால் நின் பகைவரும் நின்னைப் போற்றுவர்; ஐய மில்லை” என்று நிறுத்தினார்.

அரசன் பெருமூச்சுவிட்டான்; நடந்ததைத் தெளியக் கூறுமாறு வேண்டினான். நாகனார் வெள்ளைக்குடி நிலைமையை விளம்பினார். அரசன் அறியாது நடந்த நிகழ்ச்சிக்காக வருந்தி வரிப் பணத்தைத் தள்ளுபடி செய்தான்.

மேலும், மக்கள் உழவினைத் தொடுத்துச் செய்யு மாறும் வறுமையைத் தொலைக்குமாறும் பெரும் பொருளுதவி புரிந்தான். நாகனாரால் ஊர் துயர் நீங்கியது. உயர்ந்தவர்கள் செயல் உற்ற சமயத்தில் உறுபயன் தந்துதவுமல்லவா!

கிள்ளிவளவன் புலவர் தோழனாய் வாழ்ந்தான் அல்லவா! அவனைக் காண்பதற்காக ஆவூர் மூலங் கிழாரும், ஆலத்தூர் கிழாரும் சென்றிருந்தனர். பன்னாட்கள் உடன் தங்கினர். அவர்கள் மீண்டும் வேறொருவரிடம் போய்ப் பாடிப் பரிசு வேண்டாவாறு பெருங் கொடை கொடுத்தான். கொடை தந்தபின் அவனுக்கு ஓர் ஐயம் உண்டாயிற்று. “இவர்கள் பொருள் வளத்தால் என்னைக் காண்பதற்கும் மறந்து விடுவார்களோ?” என்பதே அது.

அதனால் “புலவர்களே, எம்மை நினைப்பீரோ? நினைத்து ஈங்கு வருவீரோ?” என்று வினவினான், இச்சொல் புலவர்களுக்கு வேதனையாக இருந்தது. “வள்ளலாம் கிள்ளி வளவனை மறக்கவோ செய்வோம்; மறந்தால் நன்றியுடைய செயலாகுமா?” என்று புழுங்கினர்.

“அரசே! எத்தவறு செய்தாலும் அதனின்று தப்பிப்பிழைக்க வழியுண்டு. ஆனால் ஒருவன் செய்த

நன்றியை மறந்தவர்களுக்கு நல்வழியே கிடையாது. நாங்கள் “எங்கோன் வளவன் வாழ்க” என்று உன்னை நாஸ்தோறும் பாடாவிட்டால் அறங்கொன்றவர்கள் ஆவோம். நீ நெடுங்காலம் வாழ்க” என்றார் ஆலத்தூர் கிழார்.

“நினைத்ததை முடிக்கும் நெஞ்சங்கொண்ட வேந்தனே! நின் நிழலிலே பிறந்து, நின் நிழலிலே வளர்ந்த எம் நிலைமையைச் சொல்ல வேண்டுமோ? வானத்தே உறைபவர்களும் அவரவர் செய்வினைப் பயனை அனுபவிப்பதன்றி வேறொன்றும் அறியாரே!”.

கொடுப்பவரும் ஏற்பவரும் இல்லாத அவ்வானிலே கிடைக்கும் எல்லா நலங்களும் நின்னாட்டிலும் கிடைக்கும் காரணத்தால் பரிசு பெறுவோர் நின்னாட்டையே நினைப்பர். பகைவர் நாட்டுப் பரிசிலர்களே நின்னை நினைத்து வாழும் பொழுது, எம்மைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? என்றார் ஆவூர் மூலங்கிழார்.

வேந்தன் மகிழ்ந்தான். புலவர்களின் அன்புளங்களை அன்புளத்தால் தழுவுவான் போலத் தழுவிக்கொண்டான். அவர்கள் நட்பினை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தான்.

கிள்ளிவளவன் புலவர்கள் கலைஞர்கள் அன்றி வேறொரு வள்ளலிடத்தும் பேரன்பு கொண்டிருந்தான். நாடாள் வேந்தன் வளவன். அவன் விரும்பிற்குரிமையானவனோ ஓர் உழவன்! முடியுடை மூவருள் ஒருவன் வளவன். உழவனோ இவன் குடிகளுள் ஒருவன்! கல்வியாலும் கற்றோராலும் பொலிவு பெற்றோன்

வளவன்; அவனோ அத்தகைய வாய்ப்பு ஒன்றும் இல்லாதவன். பெருநகரில் வாழ்பவன் வளவன்; அவனோ நாட்டுப்புறச் சிறுகுடியில் வாழ்பவன். இவ்வளவு வேறுபாடுகள் இருந்தும் அவன்மீது பேரன்பு கொள்ளுமாறு செய்தது வளவன் நல்லுள்ளமேயாம்.

வளவன் அன்புக்கு ஆட்பட்ட பெருமைக் குரியவன் 'பண்ணன்' என்னும் நல்லோன்; அவன் காவிரிக் கரையிலே இருந்த சிறுகுடியிலே வாழ்ந்து வந்த ஓர் உழவன். சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் என்றும் அழைக்கப்படுவான் கொடையும், தயையும் பிறவிக் குணம் என்பது போல் அவன் ஊனோடும் உயிரோடும் கொடைத் தன்மை செறிந்து கிடந்தது. இல்லை என்று வந்தவர்க்கு இல்லை என்று கூறி அறியான் அவன், அவன் வளம் சுருங்கிப் போவதும் உண்டு. ஆனால் உளம் சுருங்கியதை எவரும் கண்டது இல்லை.

சிறுகுடியின் சிறப்பு பெரு நகரங்களிலும் பரவத் தொடங்கியது. உழவன் புகழ் உலகாளும் வேந்தனுக்கும் எட்டியது. மரம் பழுத்தால் வெளவாலை வாவெனக் கூவி அழைக்க வேண்டுமா? பரிசிலரும், இரவலரும் வள்ளல் பண்ணன் இல்லத்தைத் தேடித் தேடிவந்து குவிந்தனர். அவன் அவர்கள் இன்புறுமாறு பொருள் களைச் சிறக்க வழங்கினான்.

பண்ணன் சிறுகுடி பசித்தோர்க்கு உணவளிக்கும் அட்டிற்கூடம் ஆகியது. நோயாளர்க்கு மருந்தளிக்கும் மருத்துவ மனையாகியது; எழுத்தறியார்க்குப் பள்ளிக் கூடம் ஆகியது; கலை நாடுவார்க்குக் கலைக்கூடம் ஆகியது; எல்லார்க்கும் எல்லாம் ஆகியது. பண்ணன்

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் ஆனான்;
பசிப்பிணி மருத்துவன் ஆனான்.

பண்ணன் சிறுகுடியைத் தேடிக்கொண்டு
வளவன் சென்றான். சிறுகுடி செய்த பெருமை என்னே!
பண்ணன் வரவேற்றுப் போகவில்லை வளவன்; தேடிக்
கொண்டு போகின்றான்; அவன் ஊரை அடுத்துச்
சென்றவுடன் ஆரவாரம் எழுவதைக் கேட்டான்.
இன்னும் சிறிது சென்றான்.

சிறுவர்கள் வரிசை வரிசையாக ஓடி வந்தனர்;
எப்படி? மழையை எண்ணி முட்டை கொண்டு திட்டை
ஏறிச்செல்லும் சிற்றெறும்புக் கூட்டங்களைப் போல
ஓடிவந்தனர். பண்ணன் தந்த சோற்றுத்திரளை
கையிலே! சோறு பெற்ற உவகை உணர்ச்சி உள்ளத்
திலே. ஓட்டம் ஓட்டமாக ஆனால் விலக இடமின்றி
வரிசை வரிசையாக வந்தனர்.

ஆ! ஆ! இவ்வழகுக் காட்சி வளவன் உள்ளத்தில்
பதிந்துவிட்டது. உணர்ச்சி அவனை உந்தித் தள்ளியது.
அவ்வுந்துதலிலே பாவலனாக அவன் பாடினான்;
யாரை? தன் குடிகளுள் ஒருவனான பண்ணனை! அவன்
சிறுகுடியை! சிறுகுடியின் பெருவளத்தை எப்படி?

“யான் வாழுநாளும் பண்ணன் வாழிய - இது தான்
சோழன் பண்ணனைப் பற்றிப் பாடிய முதல் அடி.
வளவன் வாழ்த்துகின்றான் பண்ணனை; “நெடிது
காலம் வாழ்வனாக யான் நிலவுலகில் எவ்வளவு காலம்
வாழ்வேனோ, அவ்வளவு காலத்தையும் அவனே
எடுத்துக் கொண்டு வாழ்வானாக!”

பேரருள் படைத்த அவ்வள்ளல் தன் வாழ்நாள் மட்டும் வாழ்ந்தால் போதாது; என் வாழ்நாளையும் கொண்டு வாழட்டும்” என்றுரைத்தான். இது உதட்டிலே இருந்து வெளிவரும் உரையா?.

பெருங்கொடை புரிந்துவரும் வள்ளல் பண்ணனுக்கு உயிர்க்கொடை புரியும் வள்ளலாக அல்லவா சோழன் காணுகின்றான்! வள்ளல் தானே வள்ளலை உணர்வான்; “கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்” என்பது நம் மொழி யன்றோ!

வளவன் எதிரே பாணர் சிலர் வருகின்றனர். அவர்கள் பண்ணன் தந்த பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டு மகிழ்வுடன் வருபவர்கள். “பாணர்களே!” என்று அழைத்துத் தன் பக்கத்தில் நிறுத்திக் கொண்டான்.

வளமிக்க பழமரத்தின்கண் பறவைக் கூட்டம் ஒலிப்பது போன்ற ஊண் ஒலி கேட்கின்றது! பருவமழை கருதித் தன் முட்டைகளைக் கொண்டு மேட்டு நிலம் செல்லும் சிற்றெறும்புகள் போல சோற்றுத் திரள்களை ஏந்திய கையினராய்ப் பெரியவரும், பிள்ளைகளும் செல்வதைக் காண்கின்றேன்.

வழிநடைக் களைப்பும், பேராவலும் உந்த உங்களைக் கேட்கின்றேன். பசிப்பிணி மருத்துவனாம் பண்ணன்மனை பக்கமோ? தொலைவோ சொல்லுங்கள் என்றான்.

பாணர்கள் உவகையுடன் பண்ணன் சிறு குடியைச் சுட்டிக்காட்டினர். உணவுப் பசியாலா வளவன் பண்ணனைத் தேடுகின்றான்? அன்புப் பசியால்! வாழ்க வளவன்!

வளவன் வரக்கண்ட பண்ணன் மகிழ்ச்சிக்கு அளவும் உண்டோ? பண்ணன் அழியாப் புகழ்பெற்றான். சிறுகுடி பெருமிதம் உற்றது. பாவேந்தரால் பாடப்பெற்று வந்த சிறுகுடி கோவேந்தனாலும் சிறப்புச் செய்யப் பெற்றது. அதன் இசை திசையெல்லாம் பரவியது. பண்ணனும் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, சோழனுக்குத் தோழனாய், வறியவர்க்கு வள்ளலாய் விளங்கினான்.

சோழன் உள்ளத்தே அருளும், அன்பும் இருந்த அளவுக்குச் சற்றும் குறைபடாமல் ஆண்மையும் வீரமும் கூடியிருந்தன. அவன் “வீரம்” இத்தகைய தெனப் புலவர் பெருமக்களால் அவ்வப்போது சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

மான வீரத்தை மதித்துப் பாடினரே அன்றி, மக்களை அழிவுக்கு ஆளாக்கும் போரைப் புகழ்ந்தார் இல்லை. தக்க பொழுதில் தடுத்துரைத்து நல்வழியும் படுத்தினார். இதற்குச் சோழன் கருவூர் முற்றுகையும், மீட்சியுமே சான்றாவதற்குப் போதுமானது.

“கூற்றுவனுக்கு நிகரான வீரன்” என்று பாராட்டினார் இடைக்காடர். “காற்றும் நெருப்பும் கலந்து கொண்டதுபோல் படை கொண்டு பகைவரை அழிப்பவன்” என்றார் கோவூர் கிழார் “குருதிப் பரப்பின் கண்ணே யானையைக் கொன்று புலால் நாறச் செய்வோன்” என்றார் ஆலத்தூர் கிழார். “மன்னன் வளவன் மாறுபட்டுப் பார்க்கும் இடம் எரி தவழும்; விரும்பிபார்க்கும் இடம் பொன் பொலியும்” என்றார் ஆவூர் மூலங்கிழார்.

வளவன் சென்ற போரிலெல்லாம் வெற்றி கொண்டான். “பகைத்து நிற்போர் இல்லை” என்னும் அளவுக்குப் பலகாலம் பாராட்டச் சிறந்தான். கொங்கு

நாட்டையும், குடநாட்டையும் வென்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான்.

கிள்ளி சிலசமயங்களில் போருணர்ச்சிக்கு ஆளாகிவிடுவது உண்டு. அச்சமயங்களில் அவன் மென்மலர் உள்ளமும் வல்லிரும்பாக மாறி விடுவது உண்டு. வஞ்சினம் என்னும் நெருப்பு நெஞ்சத்தில் புகுந்து விட்டால் பற்றி எரிக்கத் தானே செய்யும்? ஆனால் அதனைத் தக்கோர் இருந்து, நேரிய பொழுதில் சீரிய முறையில் சுட்டிக் காட்டினால் திருந்திக் கொள்ளும் பெருந்தகைமையும் கிள்ளியினிடம் இருந்தது.

மாறாப் பகைவனாக இருந்த மலையமான் காரியின் மக்களை ஒரு சமயம் பற்றி வந்தான் சோழன். பச்சிளஞ் சிறுவராக இருந்த அவர் களை, யானையை ஏவி மிதித்துக் கொல்லச் செய்ய நினைத்தான். காரணம் என்ன? சிறுவர்கள் செய்த தவறு யாது? அவர்கள் தந்தை காரி பகைவனாக இருந்த ஒன்றே காரணமாம். ஐயோ! கொடுமை! கொடுமை! தந்தை பகைபட்டு நின்றால், அரசியல் பிணக்குகள் எத்தனை எத்தனையோ? அதற்குச் சிறுவர்கள் யாது செய்வர்?

சிறுவர்களை நிறுத்தி வைத்தான் சினங் கொண்ட வேந்தன். ஆணை கடக்க முடியாத யானைப் பாகன் ஒருவன் மலைபோலும் யானை ஒன்றை ஓட்டிக் கொண்டு வந்தான். யானையின் நிலைமை எங்கே? யாதும் அறியாச் சிறுவர் நிலைமை எங்கே? உணர்ச்சியும் உள்ளமும் உடையோர் வாயடைத்துப் போய் அழுதனர். கன்னத்தின் கண்ணீர் பெருக நின்றனர்.

ஒருசில வெறியர்க்கு வேந்தன் செயல் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. “பகைவனைப் பூண்டோடு அழிக்கும் எங்கள் பார்த்திபன் வாழ்க! சிறிதானாலும் பெரிதானாலும் நெருப்பு நெருப்பே! சிறுவன் ஆனாலும் பெரியன் ஆனாலும் பகை பகையே!” என்று வாழ்த்தும் கூறினர். அந்தோ! கொடுமைக்குத் துணைபோகும் குறுகிய மதியாளர் என்றும் உண்டுபோலும்!

கூட்டத்தின் இடையே புலவர் ஒருவர் ஓடி வந்தார். உலகம் வாழ்வதற்காகவே வாழ்ந்து வரும் உழவர் குடியிலே பிறந்த புலவர் ஓடிவந்தார். தமிழகத்திற்குத் தனிப் புகழ்தந்த புலவர் கோலூர்கிழார்தாம் அவர்.

கிழாரைக் கண்டவுடன் கிள்ளி தன்னை மறந்து அவரை நோக்கினான். “வேந்தே! நீ விரும்பியதைச் செய். தடையின்றி நீ விரும்பியதைச் செய். ஆனால் நான் கூறுவதனைக் கேட்ட பின்னர் உன் விருப்பம்போல் செய்.”

“நீ யார்? அதனை நானோ சொல்ல வேண்டும்? ஒரு புறாவின் துயரை நீக்குவதற்காகத் தன்னுயிர் தந்த சோழன் வழி வந்தவன் அல்லவா! இரக்கமிக்க பரம்பரை அல்லவா? உன் பரம்பரை!”.

“இவர்கள் யார்? நீ நன்கு அறிவாயே! அறிவால் உழுது அதனால் கிடைக்கும் பயனை உண்ணும் கலைஞர்களது பசியைத் தீர்க்கும் வள்ளல் காரியின் மைந்தர் அல்லரோ!”.

“இவர்கள்தாம் எந்நிலையர்? இக்கூட்டத்தையும் உன் செயலையும் கண்டு கண்ணீர் சொரிந்து நின்ற இவர்கள் இவ் யானையைக் கண்டவுடன் அழுகையை விட்டு வியப்புடன் பார்க்கின்றனரே! தம்மைக் கொல்ல வரும் யானை என்பதுகூடத் தெரியாதிருக்கும் இச்சிறுவர்களோ உன் பகைவர்?”.

“அருள் வேந்தே! உன் விருப்பம் எப்படியோ! அப்படியே செய்” என்றார்.

சோழன், தாழ்த்திய தலையை நிமிர்த்தினான் இல்லை. கொலைக் களத்தைவிட்டு அரண்மனையை நோக்கி நடை போட்டான். “வேந்தன் வாழ்க” என்னும் ஒலி எழுந்தது. “அருட்புலவர் வாழ்க என்னும் ஒலி அதனை விஞ்சியது.”

வாழ்நாளெல்லாம், சோழன் வீரத்தால் விளங்கினான்; கொடையால் உயர்ந்தான்; புலவர் பாடும் புகழால் பூரித்தான்; பாவன்மையாற் சிறந்தான்; நண்பர்களால் பொலிந்தான்; வேந்தருள் வேந்தனாய்த் திகழ்ந்தான். ஆனாலும், என்றேனும் ஒருநாள் அடைந்தே தீர வேண்டிய இறப்பை அடையாதிருக்க முடியுமா?

வளவனும் ஒருநாள் 'காலன்' வாய்ப்படவே செய்தான். சோழன் அரண்மனைகள் பல இடங்களில் இருந்தன. சூழ்நிலை, காலநிலை இவற்றை எண்ணித் தங்குவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும் பொருட்டுப் பல இடங்களில் அழகிய அரண்மனைகளைக் கட்டியிருந்தான். அவற்றுள் "குளமுற்றம்" என்னும் இடத்திலே இருந்த அரண்மனை மிகவும் சிறந்தது. அவ்வரண்மனையிலே தங்கியிருக்கும்போது கிள்ளிவளவன் இயற்கை எய்தினான்.

புலவர்கள் பலர் செய்தியினைக் கேட்டு ஓடி வந்தனர், இரவலர் ஏக்கத்தோடு சூழ்ந்தனர். மன்னவன் மறைவால் நாடு நகரெல்லாங் குளமுற்றத்தில் கூடிக்கசிந்து அழுதது. குளமுற்றம் கண்ணீரால் பெருகி வழிந்தது. ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வரமாட்டார் என்பதை எவ்வளவு தெளிவாய் அறிந்திருந்தாலும் "மனம்" அமைதி கொள்வது இல்லையே! அதிலும் ஈடு செய்ய முடியாத ஓர் இழப்பைக் கண்ட மக்கள் நிலைமையாதாகும்?

வளவன் மறைவினைக் கேட்டு வருந்தி வந்தவர்களுள் நப்பசலையார் என்பவரும் ஒருவர். அவர் வளவன் களப்போர்ச் சிறப்பையும், காலன் வாய்ப்பு

பட்டதையும் இணைய எண்ணித் துன்புற்றார். “அந்தோ! காலனே! நீ வளவன் உயிரைக் கொண்டாய். ஆனால் உண்மையாகச் சொல்கிறேன். நீ காலன் உருவில் வந்து உயிரைக் கொண்டு சென்றிருக்க முடியாது.

மனக்கறுவினைக் காட்டிக்கொண்டு கிள்ளியி னிடம் வந்திருந்தால் உன்னை மாட்டி வதைத்துத் தொலைத்திருப்பான். வெளிப்பட நின்று நீ அவன் உயிரைக் கொண்டு செல்ல வந்திருந்தால் உன்னை வெட்டி வீழ்த்தியிருப்பான். அவனை மெய்யோடு தீண்டிக்கொண்டு செல்ல வந்திருப்பின் உன்னைக் கையோடு பிணைத்துச் சிதைத்திருப்பான்.

ஆகையால் இவ்வழிகளால் நீ அவனைக் கொள் றிருக்க முடியாது; இரவலர் புரவலனாய் விளங்கிய அவன் பண்பினை அறிந்து நீயும் ஓர் இரவலன் வடிவிலே வந்து உயிரைப் பரிசாகப் பெற்றிருக்க வேண்டும்” என்று கலக்கமுடன் கண்ணீர்த் துளிகளுக் கிடையே பேசினார்.

வளவனுடலுக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக் கடன்களைச் செய்துமுடித்தனர். அக்காலத்தில், இறந்த வர்களைத் தாழியிலே இட்டுப் புதைத்து வைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. அத்தாழி முதுமக்கள் தாழி என்று அழைக்கப்பெற்றது. அத்தாழியிலே வளவன் உடலை வைத்து அடக்கம் செய்தனர். அந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டார் ஐயூர் முடவனார் என்னும் புலவர். அவரால் துயரத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

“கலம் செய்யும் வேட்கோவே! (சூயவனே) கலம் செய்யும் வேட்கோவே! புலவர் பாடும் புகழும், கதிரோன் போன்ற உயர்ச்சியும் உடைய வளவன் வானவர் உலகம் சென்றான். அவனைக் கவிக்கும் தாழி செய்ய உன்னால் இயலுமா? இரங்கத்தக்கது உன் நிலை” என்று ஏங்கித் துடித்தார்.

“அறிவில்லாத கூற்றுவனே! கேடு செய்து கொண்டாய்! உனக்கே கேடு செய்து கொண்டாய். உன் பசியைக் களப்பலியால் நாள் தோறும் போக்கி வந்த வளவனைக் கொன்றுவிட்டாய். இனி உன் பசியைத் தீர்ப்போர் யார்?.

கொடிய கூற்றே, விதைக்காக வைத்திருந்த மணியை - ஒன்றுக்கு நூறாக விளைந்து பயன்தரவைத் திருந்த மணியை - அறிவில்லாத உழவன் சோறாக்கி உண்டதுபோல் வளவனை உண்டு விட்டாய். உன் சிறு செயல் உனக்குப் பெருந்தீமை தந்ததனை அறிவாயோ? ” என்று அழகைக் கிடையே கூறினார் மாசாத்தனார் என்னும் புலவர்.

மண்ணவனாய் வாழ்ந்தும் விண்ணவனாய்ப் புகழ்பெற்றான் வளவன். அவன் புகழ் வாழ்வதாக!

2. புகழுக்கும் புகழ்

“பம் பம் பம்” என்று சங்கு முழங்கியது. அதனொடு சேர்ந்து முரசமும் மத்தளமும் ஒலித்தன. “போர் போர்” என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு வீரர்கள் ஆர்த்தனர். மைந்தரும் மகளிரும் வேறுபாடு அற்று வெறியிலே கிளம்பிப் போர்க்களம் நோக்கினர். தோளிலே கிடந்த துண்டுகளைத் தூக்கி உயர்த்தி எறிந்து பறக்க விட்டுப் பரவசமுற்றனர் வீரக்காளையர்.

யானைகளின் பிளிறலும், குதிரைகளின் எக்காளமும், வீரர்களின் ஆரவாரமும் கடலலை முழக்கினை விஞ்சின! செவிகள் செவிடுபட்டன! படைக்கருவிகளின் பளபளப்பிலே கண்கள் மயக்கமுற்றன.

எங்கே?

கோழியூர் என்னும் உறையூரிலே!

முன்னரே வீரத்திற்குப் பெயர் பெற்ற இடம் கோழியூர். சோழவேந்தன் ஒருவன் யானைமீது சென்றான். அவன் ஏறிச்சென்ற யானையை இடைமறித்தது கோழி ஒன்று! தாவி எழுந்து மத்தகத்தில் ஏறிக்கொண்டது. கூரிய அலகால் குத்திக் குத்தித் தாக்கியது. பட்டத்து யானையும் பரிதவித்தது, கோழியின் தாக்குதலுக்கு ஆற்றாது. அடியெடுத்து வைக்க முடியாத அளவுக்கு அதிர்ச்சிகொண்டது! யானையின் திகைப்பைக் கண்டான் வேந்தன்.

“என்னே! இக்கோழியின் வீரம்! யானையையும் வலிமை இழக்கச் செய்து அடக்கும் இதன் ஆற்றலே ஆற்றல்! இது இக்கோழிக்கு இயல்பான வீரம் அன்று! இம்மண்ணுக்கு அமைந்த வீரம்! இவ்வீரமிக்க மண்ணிலே குடியிருப்பு ஏற்படுத்தினால், இங்கு வாழ்வோர் இணையற்ற வீரராகத் திகழ்வர் என்பதில் ஐயம் இல்லை” இப்படி எண்ணினான்!

சோழன் எண்ணம் சொல் அளவில் இல்லை; செயல் அளவில் உருவாகியது. குடியிருப்பு ஏற்பட்டது மக்களுக்கு; மன்னவனுக்கு மாடங்களும் மாளிகைகளும் கட்டப்பெற்றன. கோபுரங்களும், கோட்டைகளும் எழுப்பப் பெற்றன.

என்ன பெயர் இடுவது ஊருக்கு? கோழியை மறக்கலாமா? வீர மண்ணின் இயல்பை வெளிக் காட்டிய கோழியை மறப்பானா வீரமிக்க சோழன்! கோழியூர் என்று பெயரிட்டான். மக்கள் உறைவதற்குத் தேர்ந்தெடுத்த நல்ல இடமல்லவா அது. அதனால் “உறையூர்” என்ற பெயரும் ஏற்புடையதுதானே!

இக்கோழியூர் மக்கள்தான் போருக்குக் கிளம்பினர். அவர்கள் மண்ணே வீரமண்; ஊர்த் தோற்றமே வீரத்தோற்றம்; வாழ்ந்தவர்களும் வீரக்குடியினர். “விழுப்புண் படவேண்டும் போரில், இல்லையேல் வீண் நாள்; வீரமாய்ப் போர் செய்து சாவதே புகழ்ச் சாவு, மற்றெல்லாம் பழிச் சாவு” - இத்தகைய உயர் கொள்கை உடையவர்கள்! மன்னவனோ மக்களுக்கு எல்லா வழிகளிலும் முதல்வன். இத்தகைய ஊரினர் போருக்குக் கிளம்பினால் அது எப்படி இருக்கும்?

போருக்குக் கிளம்பியவர்கள் யார் யார்?

எல்லோரும் கோழியூரினரே! எங்கேயிருந்தும் பகை இல்லை. அங்கேயே பகை; ஒரே குடும்பத்தி

லேயே பகை; ஆம்! அழிக்கக் கிளம்பியவர்களும், அழிபட இருந்தவர்களும் அவர்களே தாம்! யாருக்கு யார் சளைப்பு? எல்லாரும் இணையான வீரர்கள்! எல்லாருக்கும் ஒப்பான மானம்! பிறகு கேட்பானேன்!

போருக்குக் கிளம்பியது ஏன்?

கோழியூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தான் கோப்பெருஞ்சோழன். புகழ் வாய்ந்த சோழர்களுள் அவன் ஒருவன். அவன் உரிய காலத்தே மனைவாழ்க்கையைக் கைக் கொண்டு, மக்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தான்.

“மகிழ்ச்சிக்கு உறைவிடமானவர் மக்கள்; தாய் தந்தையரை இன்புறுத்தும் அருஞ்செல்வம் மக்கட் செல்வமே; வீட்டு வாழ்வில் மட்டும் இல்லை, வீட்டுலக வாழ்வுக்குரிய பேறும் புகழும் தருபவர் பிள்ளைகளே” என்பது சோழன் கருத்து.

மக்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக இருவர் பிறந்தனர். மக்களைக் கண்டு மகிழ்வுகொண்டான் மன்னவன். குழந்தைகள் தவழும் அழகிலே கொள்ளை மகிழ்ச்சி கொண்டான். மழலை மொழி பேசுவதிலே மனத்தைப் பறிகொடுத்தான். தத்தித் தாவி நடந்து ஓடும் தனிப் பேரழகிலே தன் வயம் இழந்தான். கைகாட்டி கால் காட்டி, முகங்காட்டி விளையாடும் வனப்பிலே இன்பத்தின் எல்லையனைத்தும் கண்டான்.

பள்ளிக்கு அனுப்பினானா பிள்ளைகளை? நாட்டின் வேந்தன் வெளியிடத்திற்கு அனுப்புவானா? அரண்மனை தேடிவந்தார் ஆசிரியர்! அடியுண்டா? தடியுண்டா? அன்பு கமழ அருள் ஒழுகப் பாடம் புகட்டினார் ஆசிரியர். வேந்தனது அன்புக்கு உறைவிடமான பிள்ளைகளைக் கண்டிக்கலாமா? தண்டிக்கலாமா?

‘மக்கள் கண்ணிலே நீர் வடிந்தால், மன்னன் கண்ணிலே உதிரமே ஒழுகிவிடும்’ என்று ஆசிரியர் அறிந்துகொண்ட பின்னரும் அடிப்பாரா? நயவழியால் சொல்லிக்கொடுத்தார் பிள்ளைகளும் படித்தனர்.

இலக்கியத்தில் படித்திருந்தான் பிள்ளைக் கனி அமுதின் சிறப்பை. அப்படியே துயக்கத் தொடங்கி விட்டான். எதற்கு உரிமை! அவ்வளவும் உரிமை! வரன்

முறை அற்ற உரிமை! இவ்வுரிமை என்ன செய்தது? ஆசிரியர் அன்புரையை மறுக்கவும், நல்லுரையை வெறுக்கவும் தூண்டியது. செல்வச் செருக்கைக் கிளறி விட்டது, சிற்றினச் சேர்க்கையைக் கூட்டியது.

“தங்களுக்கு நிகரானவர் எவருமே இல்லை; தம் நாட்டில் வாழ்வோர் அனைவரும் தமக்கு அடிமைகளே; எங்கள் கருத்து என்னவோ அதனைச் செய்து முடிக்கவே நாட்டினர் உள்ளனர்” என்ற இறுமாப்பை வளர்த்தது.

மக்கள் வயதில் வளர்ந்தனர்; செருக்கிலும் வளர்ந்தனர். ஆசிரியர் உரையை மட்டுமல்ல! அறிஞர்கள் உரையையும் தந்தையார் உரையையும் மறுத்து ஒதுக்கும் அளவை அடைந்தனர்.

அரசனுக்கு அப்பொழுதுதான் கவலை பற்றியது. எல்லாம் ‘தன் வினை’ என்பதனை உணர்ந்தான். பிள்ளைப் பருவத்திலே அளவான அன்பு செலுத்தி வளர்த்திருந்தால், அளவான உரிமை கொடுத்துப் பழக்கி இருந்தால் இந் நிலைமை ஏற்படவே ஏற்படாது. செய்துவிட்ட பழியைத் துய்த்துத்தானே ஆகவேண்டும்.

சிறுவர்கள் இளைஞர் ஆயினர்; இளைஞர் காளையர் ஆயினர். காளைப் பருவத்திலே கட்டுப்பாடு வந்துவிடுமா? ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா? பாவம்! நாட்டின் மன்னவன் வீட்டின் நிலைமையை எண்ணி எண்ணி வேதனை கொண்டான். மக்கள் கொடுமையின் எல்லைக்கோடு நோக்கி நடைபோட்டனர். பண்பும், ஒழுக்கமும் இல்லாத இளைஞர், காளையர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டனர். அவர்

களுக்குப் பணத்தை அள்ளி வீசினார். பணம் பத்தும் செய்யும் அல்லவா! அரசு மைந்தருக்கு அவர்கள் நாய்போல் ஏவல் கேட்டு நின்றனர். எத்தீய செயலையும் அப்படி அப்படியே செய்ய ஒப்பினர். கண்ணாடிக்கு முன் நின்று 'சைகை' செய்தால் என்ன செய்யும்? அப்படியே ஆகிவிட்டனர், சிற்றினமும் பேராசையும் கொண்ட சிலர்.

அரசு மைந்தர் பணத்தைத் தொடர்ந்து பறிப்பதற்கு வழிவகை செய்ய அவர்கள் திட்டமிட்டனர். அதற்கு வழி என்ன? திருடுவதா? கொள்ளையடிப்பதா? அல்ல, அல்ல! அவ்வழிகளைப் பார்க்கிலும் கொள்ளை கொள்ளையாகப் பணம் பறிக்கும் வழிகள்தாம் எத்தனையோ உள்ளனவே. மதியை மயக்கும் மது வகைகள்; சூதாட்ட விளையாட்டுகள். தீய பெண்களின் களியாட்டங்கள் - இவை போதாவா? இவற்றிலெல்லாம் தூண்டிவிட்டனர்.

சிறியதாக இருக்கும்போதே முட்செடியைக் கிள்ளி எறியவேண்டும். வளர்ந்து விட்டால்? கையால் கிள்ளமுடியுமா? கருவி தேவை. கருவி இருப்பினும் கைக்கு வலிமையும் தேவை. இவ்விரண்டும் இருப்பினும் கூட அது கருவியையோ கையையோ சிதைத்து விட்டாலும் விடும் அல்லவா! என்ன செய்வது? காலத்தே கடமை தவறிவிட்டால்?

வேந்தனது செல்வர்கள், செல்வத்தைத் தொலைத்தார்கள். சிறுமைத் தன்மையை வளர்த்தார்கள். பெரியவர் சினத்திற்கு ஆளானார்கள்; சிறியவர்கள் உறவுக்கு அமைந்தார்கள்; பகைத்த பெரியவர்களோ சில பேர்! நெருங்கிய சிறியவர்களோ பல பேர்!

பெருமைக் குணம் எப்பொழுதும் பொறுக்கும். சிறுமைக் குணம் முறுக்கும்! 'திருந்தாமல் இப்படியேயாமைந்தர் போய்விடுவார்' என்று எண்ணினான் மன்னவன். அப்படியே நம்பினர் பெரியவர். அதன் விளைவு என்ன?

மன்னனையே பகைக்கும் அளவுக்கு மாறி விட்டது. பொறுத்தார் பூமி ஆள்வாள் என்பது உண்மை; முற்றிலும் உண்மை! ஆனால் அவ்வுண்மை உறுதியாவது எப்பொழுது? இறுதிக் கட்டத்தில் தானே! அது வரைக்கும் பொறாமைக்காரர் பாடு கொண்டாட்டம் தானே!

“அரசர் எங்களை மதிக்கவில்லை; ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கொடுக்கவில்லை; அவர் மனம் போல் செயலாற்றுகிறார்; எங்களையும் கட்டுப்படுத்தி அடக்கி ஒடுக்கப் பார்க்கிறார். நாங்கள் இன்பமாக வாழ்வது, நண்பர்களுடன் உறவாடுவது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. நாங்கள் வாழ்வது எங்களுக்காகவே! அவருக்காகவா? உரிமையை இழவோம்! ஒருநாளும் இழவோம்! இது உறுதி” இது மன்னவன் மக்களின் குரல்!

“ஆமாம்! ஆமாம்!” இது ஒத்து ஊது வோரின் தலையாட்டச் சொல்! அடிப்படைத் திட்டம் உருவாகியது. என்ன திட்டம்? வேந்தனை ஒழிப்பது; ஆட்சியைப் பறிப்பது. “ஆள என்ன திறமை இல்லையா எங்களுக்கு?”

“மீனுக்கு நீச்சலும், குருவிக்குப் பறத்தலும், முயலுக்குத் தாவலும் படித்துக் கொடுத்தோ வரவேண்டும்?

பார்த்துக் கொள்கிறோம். ஆள எங்களுக்குத் தெரியும்; வாழவும் எங்களுக்குத் தெரியும்.

“மன்னர் ஆராய்ச்சியை அவரோடு நெருங்கிப் பழகும் புலவர்களிடமே வைத்துக் கொள்ளட்டும்” இது ஒருமித்த முடிவு முடிவுப்படி செயலாற்றத் தொடங்கினர்.

பதவிக்காகப் பலர் நெருங்கினர்: பணத்திற்காகப் பலர் நாடினர்; சிந்தனை அற்றுச் செருக்கித் திரிந்த வீரர்கள் துணைக்கு நின்றனர். அனைவரும் யாரும் அறியாதவாறு ஓர் இடத்தே கூடினர்.

மன்னன் மைந்தன் ஒருவன் எழுந்தான். “மன்னர் ஆட்சியை ஒப்படைக்கமாட்டார், எங்களையும் உரிமை வாழ்வு வாழவிடமாட்டார். இந்நிலைமையில் என்ன செய்வது? இது எங்களை நோக்கியுள்ள சிக்கல்” என்றான்.

“கட்டளை என்ன ஆனாலும் சரி” கண்ணை இமைத்து மூடுமுன் செய்தே முடிப்போம். உங்கள் சோற்றை உண்ட உடல் உங்களுக்கு உழைத்தே தீரும்” - இப்படித் துள்ளினான் சிறுமையின் பெருநிலையிலே நின்ற ஒருவன். ஆமாம் ஆமாம் என்று கூத்தாடினர் அவனை ஒத்தவர்கள்!

“வீரர்களே! ஒரு முடிவுக்கு வந்துள்ளோம். அன்புக்குக் கட்டுப்படமாட்டார் அரசர். அறிவுரைக்கும் செவி சாய்க்கமாட்டார். அப்படி ஏலாதவர்களாக நின்று கையேந்தி எங்கள் உரிமைகளைப் பெறவும் விருப்பமில்லை. சந்திக்க வேண்டும் களத்திலே! காட்டவேண்டும் கைவரிசையை! அந்தக் கிழப்புலி

என்னதான் செய்கின்றது என்று பார்க்கலாம்” - இது மன்னர் மைந்தருள் மற்றொருவன் திருவாக்கு!

“ஆம்! ஆம்!” அது சரி! துடிக்கிறது உள்ளம்; தோன்றுகிறது எழுச்சி; எழுங்கள் எழுங்கள்! செல்லு வோம் உடனே! வெல்லுவோம் பகையை” இது வீரர் ஆரவாரக்குரல்.

“ஒவ்வொருவரையும் தழுவித் தந்து” இப்படியும் உண்மை வீரர் உலகில் உளரோ; எங்களுக்கு அன்றி எவருக்கே இத்தகைய வீரர் கிடைத்தனர்” என்று தனித்தனியே புகழ்ந்து கொண்டனர்.

எழுந்தது படை! படர்ந்தது தூசி! முழங்கியது குரல்! ஒரே கலகலப்பு.

“மன்னவனே போருக்கு வா! வீரனே வெளியேறு! அரசனே! ஆட்சி உரிமையை விடு! இப்படி முழங்கிக் கொண்டே அரண்மனையைச் சுற்றிச் சுற்றி வட்ட மிட்டது படை.

இந்நிலைமையில் என்ன செய்வது? அமைச்சர் ஆன்றோர் உள்ளம் உருகியது. அதன் கடமையை ஆற்றவேண்டும் அல்லவா!

மக்களையும் ‘அவர்களது கூலிப்படைகளையும் வஞ்சத் தலைவர்களையும் அரண்மனைக்குள்ளிருந்தே பலகணி வழியாகப் பார்த்தான் மன்னன். அவன், மக்கள் முன்னழகையும் பின்னழகையும் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தது உண்டு. ஆனால் இன்று அந்த அழகு வெறி கொள்ளுமாறு தூண்டுகிறது. இதற்கு இடையிலும் தந்தை மைந்தன் என்ற பற்றுத் தலை காட்டாமலா போய்விடுகின்றது.

மைந்தரோடு போர் செய்யவா? குடும்பப் பகைக் காகக் குடிபடைகளைக் கொல்வதா? நாட்டு மக்களை இரு பிரிவு ஆக்கி வேட்டை ஆடவா? இப்படியெல்லாம் கவலைகொண்டான் வேந்தன். ஆனால் அதற்காக, மைந்தர் செய்யும் கொடுமைகளையெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்வதா?

போருக்கு வா என்று பொறுப்பற்று அழைக்கும் போது புறப்படாமல் பதுங்கிக் கொள்வதா? மைந்தர் செயலைத் தட்டிக் கேட்காத மன்னவன் என்ற பழியை ஏற்பதா? கூடவே கூடாது. மைந்தர் ஆனால் என்ன! அரச நெறிக்கு மாறுபட்டுச் சென்றால் அழிக்க வேண்டுவதே கடன்.

வெளிப் பகையை அழிப்பதைப் பார்க்கிலும் உட்பகையை ஒடுக்குவதே உண்மை வீரன் கடமை. அதில் ஈவு இரக்கம் காட்டி வளரவிட்டுக் கொண்டே இருப்பவன் அறிவு இல்லாதவன் நெருப்பை மடியிலே கட்டிக்கொண்டு எரிக்காது என்று வாய்ப் பேச்சுப் பேசுவவன் வீணன்.

வீரர்களே! படை திரளட்டும். சோறளிக்கும் சோழநாட்டுப் பகைவர்கள் வெளியே இல்லை. உள்ளேயே உள்ளனர்! உங்கள் நாட்டுப்பற்றை நாட்டுங்கள்! வீரத்தை வெளிப்படுத்துங்கள்! வீரனுக்குச் சாவு ஒருமுறை! கோழைகளுக்குச் சாவு கோடி கோடி முறை!

நரிக் கூட்டத்தை ஊளையிட விட்டுவிட்டு அரிக் கூட்டம் அமைந்து கிடக்குமா? பூனைக் கூட்டம், போருக்கு எழுவதைப் பார்த்துவிட்டுப் புலிக்கூட்டம் ஓய்ந்து கிடக்குமா? எலிப்படை அப்படை! புலிப்படை

நம்படை! எழட்டும் போருக்கு! விழட்டும் களப்பலி!
பெறுவோம் வெற்றி! உறுவோம் புகழ்.

திரண்டது படை! சந்தித்தது கோழியூர் வெளியிலே; அலைபோன்ற அணி வகுப்புகள். தந்தை ஒரு பக்கம்; மைந்தர் மற்றொரு பக்கம். நாட்டு மக்களோ இரு பக்கங்களிலும்! என்ன கொடுமை!

வீட்டுப்போர் நாட்டுப் போராக வளர்ந்து விட்டது. சூழ்நிலை வளர்த்துவிட்டது. இனிப் போர்க்காற்று அடிக்க வேண்டியதுதான். சூறைக்காற்றிலே பனம் பழம் விழுவது போல வீரர் தலைகள் விழும். எப்பக்கம் வீழ்ந்தால் என்ன? சாவது சோழரே!

போர் நிகழ்ச்சி அறிஞர்களைத் தட்டி எழுப்பியது. ஆன்றோர்களைத் தூண்டியது. “போரை நிறுத்த முனையுங்கள்; முயற்சி செய்யுங்கள்” என்றது உள்ளம். புலவர் ஒருவர் துணிந்தார். எழுந்தார்; ஏனையோர் வாழ்த்தி அனுப்பினர், போர் நீக்கப்போன புலவர் பெயர் புல்லாற்றூர் எயிற்றினார் என்பது.

படைக்கடல் இடையே ஓடிவந்தார் புலவர் போர் முழக்கம் செய்துவிட்டு இருவரும் பொர வேண்டிய நேரம். எனினும் புலவரை மதித்து நடக்கும் புரவலனாம் சோழன் புலவர் வருகை கண்டு படை வீரர்களைக் கையமைத்துவிட்டுப் புலவரை வரவேற்றான்.

புலவர் நடுங்கிய உள்ளத்துடனும் பதை பதைப் புடனும் இருப்பதை அவர் தோற்றம் காட்டியது. வியர்வை வடியும் நெற்றி அவர் வந்த விரைவைப் புலப்படுத்தியது. அரசன் கையைப் பற்றிக்கொண்டுகளத்திற்கு வெளியே வந்தார்.

புலவர் வருகையும், அரசர் செலவும் படைகளுக்குத் திகைப்பூட்டின. அரசன் ஆணையை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு அமைதியாகினர். எதிர்ப்பக்கத்தில் முழக்கம் மிகுதிப்பட்டது. பதில் முழக்கம் இல்லாமையால் அதனை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு நின்றனர். போர்க்கு என ஒரு நெறி உண்டு அல்லவா! அது போர் தொடுக்காது இருக்குமாறு செய்தது.

களத்தின் புறத்தே காவலனொடும் நடந்த புலவர் ஒரு தனி இடத்தே நின்றார். “வீரமிக்க வேந்தே!” என்று அழைத்தார். “புலவர் பெருமானே கூறுங்கள்” என்றார் சோமான். “நீயோ வீரன்; மாபெரும் வீரன்; உன் வீரத்தினை இதற்கு முன் நீ நடத்திய போர்களே அறிவிக்கும்; தாக்கி எழும் போரைக் காணக் காண ஊக்கமுடன் கிளம்பி வெற்றி கண்டவன் நீ! அவ் வெற்றியை உன் கொற்றக் குடையும் காட்டும். வெற்றி வேந்தன் குடையானே கொற்றக்குடை. மற்றைக் குடையும் குடையா? என்றார்.

“ஆம்! ஆம்! அது பழைய கதை. இப்பொழுது தாங்கள் அவ்வீரத்தை நினைவுபடுத்துவது?” என்று புலவரை மேலும் பேசுமாறு தூண்டினான் சோழன்.

“உனக்குப் பகைவர் முன்பும் உண்டு; இன்றும் உளர். ஆனால் முன்னைய பகைவர்கள் நிலைமை வேறு. இன்று எதிர்த்து நிற்கும் பகைவர்கள் நிலைமை வேறு. உன்னை எதிர்த்து நிற்கும் இப்பகைவர் இருவரும் யாவர்? உன் பழைய பகைவர் போன்று பிறநாட்டவரா? சேர பாண்டியரா? குறுநில மன்னரா? கொள்ளைக் கூட்டத்தினரா?

“அவர்களை விடு; அவர்களொடு எதிர்த்து நிற்கும் நீயும்தான் அவர்களுக்குப் பகைவனா? வேற்றுக்குடியினனா? பழிவழியே நிற்கும் பரம்பரைப் பகைவனா? இல்லையே!”.

“இதோ கேள்! இவர்கள் யார்? உனக்கு என்ன உரிமையா? இவர்கட்கு நீ என்ன உரிமையினன்! உன் மக்கள் இவர்கள்! இவர்கள் தந்தை நீ! ஆனால் பகை கொண்டு விட்டீர்கள். படைகொண்டும் வந்து விட்டீர்கள்.”

“நீங்கள் பகைத்து நிற்குமாறு காரணம் இருக்கலாம். பலப்பலவாக இருக்கலாம். பகைக் காரணத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கத் தக்க நேரமா இது? அதற்கேற்ற இடமா இது? தீ வைத்தவனைக் கண்டுபிடித்து விட்டுத்தான் தீயை அணைக்க வேண்டும் என்று ஒருவன் சொன்னால் அவனைப் போலும் தீமையாளன் உலகில் உண்டா? எண்ணிப் பார்க்கவேண்டிய காரியங்களைத்தான் எண்ணிப்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பகைக் காரணத்தை எண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டா. இதோ... ஏற்பட விருக்கும் அழிவை எண்ணிப்பார்! யாருக்கு என்று எண்ணிப்பார்! பழியையும் எண்ணிப்பார்!” என்றார் புலவர்.

“புலவரே! வேறு ஏதோவோர் வழிக்குத் தாங்கள் என்னை” என்று இழுத்தான் சோழன்.

“கொல்லும் யானைக் கூட்டத்தைக் கொண்ட கொற்றவ! சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்! பிறந்தோர் அனைவரும் இறந்துபோவது உறுதி! முடிவேந்தராயினும் பிடிசாம்பல் ஆவது தெளிவு. அவ்வரம்பை யாவரே

கடப்பர்? நீயும் கடக்க இயலாதே! அதே நேரம் இன்னொன்றும் கேள்; அரசு உரிமை எப்படி இறங்கும்? எவருக்கு இறங்கவேண்டியது பரம்பரை முறைமைந்தருக்குத்தானே.”

அரசன் முதுமைக் காலத்தே மூத்தவனுக்கு உரிமை தந்து ஆட்சிக்குத் துணை ஆக்கிய பின்னர் அரசு பதவியைத் தரவேண்டுமே! நீ பெரும்புகழ் பெற்று ஒரு நாள் வீட்டின்பம் அடையத்தானே செய்வாய்! அன்று நீ விட்டுச் சென்ற அரசு உரிமை எவர்க்கே உண்டு? வேறு யாருக்கும் கொடுத்துச் சென்றுவிடுவாயா? உன்னையே பகைத்துக் கொண்டு படைக்களம் வந்த இவர்கள், வேறு எவரும் அரசியல் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு ஆளவிட்டு விடுவரோ? .

இவற்றை நான் மட்டுமோ அறிவேன்? நீ என்ன அறிய மாட்டாயா? பொது மக்களே அறிய வாய்ப்பு இருக்கும்பொழுது புலமை மிகக் கொண்டு புலவர் தோழனாய் விளங்கும் நீ அறியமாட்டாயா? உன் மனம் இப்பொழுது ‘புலவர் உரைப்பது சரிதானே’ என்று கூறவில்லையா?”

“கூறுகின்றது; நன்றாகக் கூறுகின்றது; நானும் உணர்கின்றேன். ஆனால் பயன்! புகையை அழிக் காமல்?”

“சரி சரி! இதைக்கேள். புகழ் மேம்பட்டவன் நீ. பிறர் பழிக்குமாறு செயல் புரியமாட்டாய் புலவன் ஒருவன் போர்க்களம் புகுந்து தடுத்தான் ‘போரை விடுக’ என்று அறிவும் பண்பும் அமைந்தவன் என்றே புலவன் அவனிடம் சென்றான். கயமை மிக்க மக்கள்

இருவரினும் காவலன் நற்சொல் கேட்டுத் திருந்தக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையால்தான் புலவன், தந்தையை நெருங்கினான்”.

ஆனால் ‘மதி நலமும், மன நலமும் வாய்ந்த தந்தையும் புலவன் உரையை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை’ என்ற பழிக்கு ஆளாகி விடமாட்டாய். அதே பொழுதில் ‘தகுதியறியாத ஒருவனிடம் போய்ப் புலவன் ஒருவன் பாடி ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினான்’ என்ற பழிக்கு என்னையும் ஆளாக்கியும் விடமாட்டாய் என்றே கருதுகின்றேன்.

“இஃது இவ்வாறாக, என் சொல்லைக் கேளாமல் போரில் முனைந்து நிற்கிறாய் என்றே நினைத்துக் கொள். வலிமையை யெல்லாம் கூட்டிப் போர் புரிகின்றாய்! தந்தை என்றும் மதிக்காமல் தம் வீரத்தையும் எண்ணிப்பாராமல் எதிர்த்து நிற்கின்றார்களே நீ எடுத்து வளர்த்து இன்புற்ற பிள்ளைகள் இவர்கள் தோற்றுவிடுகின்றார்கள். அப்பொழுது என்ன செய்வாய்? உன் அரசுச் செல்வத்தை அவரை விட்டு எவருக்குக் கொடுப்பாய்? எப்படியும் அவருக்குச் சேரத்தானே போகின்றது.”

“அன்றி மற்றொன்றும் உண்டு. நீ வீரன் தான். ஐயப்படுவேன் இல்லை. ஆனால்..... ஒரு வேளை..... நின்னொடு பகைத்து நிற்கும் மைந்தர்களிடம் தோற்று விட்டால்..... நீ அடையும் பழிக்கு அளவும் உண்டோ? உன் வெளிப் பகைவர்களே - இப்பொழுது உன்னை நினைத்துத் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு திரிகின்றார்களே அவர்களே - நிமிர்ந்து செருக்கி

நடக்கமாட்டார்கள்? சமயத்தை எதிர்நோக்கி நிற்கும் அவர்கள் கை கொட்டிச் சிரிக்கமாட்டார்கள்? அப்பொழுது நீ பெறுவது புகழா? பழியா? என்ன சொல்லுகிறாய்?

“ஐயையோ! கெட்டேன்; புலவரே! போதும் போதும்; சொல்லால் குத்திக் குத்திக் குடை கின்றீரே! என்ன செய்வேன்! இக்கட்டான நிலைமையில் மாட்டிக்கொண்டேனே! யாரை நோவ! நாட்டுப் பழியைத் துடைப்பேனா? என் வீட்டுப் பழியைத் துடைப்பேனா? ஐயகோ! கொடிது கொடிது! அறக் கொடுமை இதுதான் போலும்! - இவ்வாறு கலங்கிக் கசிந்து அழுதான் சோழன்.

“சோழ! வருந்திப் பயனில்லை. நீ உண்மையாகவே உணர்வாயானால் போரை ஒழி! இப்பொழுதே போர் வெறியை ஒழி! உன்னை நம்பி வாழும் நாட்டு மக்களை மயங்கவைக்காதே! மடியச் செய்யாதே! உன் காலடி நிழலை நம்பி வந்த மக்களைக் காலன் உலகுக்கு அனுப்பி வைக்காதே.”

போரை ஒழி! புகழ்வழியை நாடு. மக்கள் விரும்புமாறு மட்டுமல்ல! வானவர்களே உன்னை விருந்தாளியாக வரவேற்கத்தக்க செயல்களைத் தேர்ந்து செய். பழிவழியைச் செய்ய எவராலும் இயலும். புகழ்வழியிலே நடப்பதுதான் அரிது! எல்லோரும் செய்து முடிக்கத்தக்க எளிய செயல்கள் பெருமை தருமா? பிறரால் செய்தற்கு அரியவற்றைச் செய்து முடிப்பதே பெருமை! செயல் வீரருக்கும் அழகு. ‘புலவன் உரைக்காகப் போரைவிட்டான் புவி காப்பவன்; புகழ் உற்றான்’ என்னும் பேறு அடை. என்ன கருதுகிறாய்.

“இனிச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது. உங்கள் சொல்லைத் தவறி நடந்து பழிக்கு ஆளாகும் வாழ்வும் வாழ்வா? வெற்றியும் வெற்றியா? என் படைகள் மீளு மாறு ஆணை பிறப்பிக்கின்றேன். அவர்கள் வெற்றி முழக்கம் செய்யத்தான் போகின்றனர்.”

வீரம் உண்டு எனக்கு. அதே நேரம் மானமும் உண்டு. மானத்திற்காக வீரத்தை விடுகின்றேன். புகழ் கிட்டினாலும் சரி; பழி கிட்டினாலும் சரி; ‘புலமையாளருக்குச் செவிசாய்த்தான்; ஆன்றோர் அறிவுரைக்குத் தலை தாழ்த்தினான்’ என்ற உரை போதும். உற்றபொழுதில் ஓடிவந்து உரைத்த தங்களுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன்.

“மன்னவ! நீயே மன்னவன்! மானமிக்க மன்னவன்; என் சொல்லுக்குச் செவி சாய்த்தாய்; அறநெறிக் காகவே ஆட்பட்டாய். உன் கொற்றம் வாழ்க! பார்! உலகில் நிகரிலாப் புகழ் உனக்குண்டு. நீ போரிலே வெற்றி பெற்றாலும் பழியே எஞ்சும்! ஆனால் இன்று உன் பண்பால் பெறும் வெற்றி உலகம் அழியினும் அழியாப் புகழ்தந்தே தீரும். இது உறுதி!”

விடை பெறுகின்றார் புலவர்! வேந்தன் விம்முதலுடனே தன் படைகளை ஊருக்குத் திரும்புமாறு கட்டளை இட்டான். தினவு கொண்ட தோள் உடைய வீரர்கள் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டு திரும்பினர். எதிர்ப் புறத்தே ஓங்காரம் இட்டது வெற்றி ஒலி. அது வேந்தன் காதுகளையும் துளைத்தது. அது அவன் எதிர்பார்த்தது தானே!

உள்ளம் வெதும்புதலுடன் தலையைக் கீழே போட்டுக்கொண்டு தளர்ச்சியான நடையுடன் அரண்

மனைக்குச் சென்றான் வேந்தன். பகைவர்களைக்கண்டு பருத்து எழும்பும் தோள்கள் சோம்பிக் கிடந்தன. கனல் கக்கும் கண்கள் கவலை வடிவாகிக் காட்சியளித்தன.

கையிலிருந்த வேலைத் தூக்கி வீசி எறிந்தான் வேந்தன். தலையிலே பொலிந்த மணிமுடி, கழுத்திலே திகழ்ந்த ஆரங்கள், கைக்கு அழகு செய்த கடகம், காலுக்கு அணி செய்த கழல்கள் ஆகியவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி எறிந்தான். பட்டாடையை நீக்கிப் பஞ்சாடை உடுத்தான். அரியணையிலே அமர்ந்து இருக்க விடவில்லை உள்ளம். உந்தித் தள்ளியது வெளியே! நடக்கத் தொடங்கினான் அகன்று விரிந்த ஆறு நோக்கி - கால் பல கொண்டு கழனிகளை வளப்படுத்தும் கன்னித் தாயாம் காவிரி ஆறு நோக்கி.

மன்னவன் மனக்குழப்பம் கண்டு மருண்டனர் மாந்தர். “எங்கே போகிறார்? ஏன் போகிறார்?” என்பது புலப்படாது புலம்பினார். நல்லோர் கூட்டம் மன்னனைப் பின் தொடர்ந்தது. நங்கையரும் நம்பியரும் போட்டியிட்டு முந்தினர். சீறியெழுந்த சிறு தன்மையாளர் தவிர்த்து அனைவரும் பின் சென்றனர்.

வேந்தன் ஆற்றின் இடையே இருந்த திட்டை ஒன்றிலே வடக்கு நோக்கி உட்கார்ந்தான்! ஆ! ஆ! வேந்தன் வடக்கு இருக்க அல்லவோ வந்துள்ளான் என்று வருந்தினர் உடன் வந்தோர்.

வாழ்க்கையில் ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் வெறுப்புக்கொண்டு இறக்கக் கருதியவர்கள் ஓரிடத்தே வடக்குத் திசை நோக்கி உட்கார்ந்து வெப்பமும் குளிரும் பொருட்படுத்தாது அமைந்து. சோறும் நீரும்

மறுத்து இறப்பார். இவ்வாறு இருந்து இறப்பதையே வடக்கிருத்தல் என்பார். மானம் கருதிய சோழனும் இவ்வழியே தனக்குத் தகுந்தது என்று தேர்ந்து கொண்டான். வீரன் அல்லனோ அவன்!

வேந்தனைத் தொடர்ந்து வந்தவர்கள் பலவாறாய்ப் பேசினார்; வருந்தினார்; அலறினார்; சோர்வில் ஆழ்ந்தனர். சிலர் திடம்கொண்டு வேண்டா; வேண்டா இச்செயல்” என்று தடுத்தனர். ஆனால் கொண்ட கொள்கையிலிருந்து சிறிதும் அசைந்துகொடுக்கவில்லை சோழன். தடுத்து நின்றவர்கள் தெளியுமாறு எடுத்துரைத்தான்.

எனக்கு வடக்கிருத்தல் போல் செய்யத்தக்க நல்வினை வேறு ஒன்றும் இல்லை. தெளிந்த அறிவு இல்லாதவர்களே ‘இந் நல்வினை செய்யலாமா? செய்யக் கூடாதா?’ என்று ஐயங்கொண்டு அஞ்சிச் சோர்வர். இதனைக் கேளுங்கள்: யானை வேட்டைக்குச் செல்லுகின்றான் ஒருவன். அவ்வேட்டை கிடைத்தற்கு அரியதே.

எனினும் யானை வேட்டத்தில் முனைந்து நின்று யானை கொண்டு மீள்கிறான். மற்றொருவன் பறவை வேட்டைக்குச் செல்கின்றான். அவ்வேட்டை மிகவும் எளியது. பேரும் புகழும் தருவதும் இல்லை. எனினும் பறவை கைவரப் பெறாது வறிதே மீளுவது உண்டு.

இவற்றை நோக்கினால் புலப்படுவது என்ன? உயர்ந்த நோக்கத்தினர் தம் உயர்ந்த நோக்கம் கைவரப் பெற்றே தீர்கின்றனர்; தாழ்ந்த நோக்கத்தினர் அதனை இழந்துவிட்டு ஏமாற்றம் எய்துகின்றனர். எண்ணத்தைப்

பொறுத்தே முடிவு ஏற்படுகின்றது; என்பது புலப்படவில்லையா?

எல்லாவற்றையும் துறந்து வடக்கிருத்தலால் வீட்டின்பம் பெறுவர். அதனினும் விஞ்சியதான என்றும் பிறவாப் பேரின்பம் பெறுவர். இதில் ஐயமில்லை ஆனால் ஐயங்கொள்வோர் இங்கு உண்டானால் ஒன்று கூறுவேன். இவ்விற்ப நிலைகள் வரினும் வருக வராது ஒழியினும் ஒழிக.

இமயமலையின் - உயரம் போன்ற உயர்ந்த புகழை உலகிலே நிலை நிறுத்திவிடுவது உறுதி. இதனைக் கருதியாவது யான் கருதிய நல்வினையைத் தடுக்காது இருக்க” என்றான். புழுங்கினவர்களும், புலம்பினவர்களும் வாய்பேசாமல் ‘வாளா’ இருந்தனர்.

சோழன் வடக்கிருக்கும் நிகழ்ச்சி நகரெங்கும் பரவியது. மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தனர். சோழனும் வந்தவர்களைக் கனிவுடன் நோக்கிக் கொண்டு அமைதியாக இருந்தான் பொத்தியார் என்னும் புலவர் ஒருவர் வந்தார். அவர் சோழன் உயிர் நண்பன்; சோழனைப் பிரிந்து அறியார். “பொத்தில் நண்பின் பொத்தியொடும்” கூடி இன்புற்று வாழ்பவன் சோழன் என்பது பிசிராந்தையார் கூறிய உண்மை உரை இத்தகையர் நட்பினை எவ்வாறு அளவிட்டுரைப்பது?

உயர் பண்புடையவனும், உயிர்த்தோழனுமான சோழன் வடக்கிருத்தலைக் கண்டு அடக்க முடியாக்கவலைக்கு ஆளானார். அவனை விட்டுப் பிரிந்து வாழ மனம் கொள்ளவில்லை. வேந்தனுடன் வடக்கு நோக்கி உட்கார்ந்தார். கூடியிருந்தோர் திகைத்தனர்.

“என்னே! புலவர் நட்பு; என்னே சோழன் பெருமை” என்று புகழ்ந்தனர், சோழன் நன்றாக அறிவான், புலவர் எப்படியும் பிரிந்து வாழமாட்டார் என்று. ‘உறுதியாக வடக்கிருந்து உயிர் விடத்தான் போகின்றார். அதனால் தடுப்பது தக்கது அன்று என்றாலும் அவர் வடக்கிருத்தற்கு உரியகாலம் சிறிது உள்ளது’ இவ்வாறு உள்ளுணர்வால் அறிந்தான்.

“என் அருமை நண்பரே! உயிர்த் தோழரே! நீவிர் வடக்கிருப்பதைத் தடுப்பேன் அல்லேன். ஆனால் ஒரே ஒரு வேண்டுகோள், உம் கடமைகளுள் ஒன்று எஞ்சியுள்ளது. அதனைச் செய்து முடித்து இவ்விடம் வருக! வந்து உம் விருப்பம் போல் செய்க” என்றான். “என் கடமைகளுள் எஞ்சியிருப்பது யாது?” என்றார். பொத்தியார்.

“மாந்தருக்குரிய கடமைகளுள் தலையாயது புதல்வரைப் பெறுதல். அக்கடப் பாட்டை நீர் செய்து முடித்தீர் இல்லை. ஆதலால் கருவுற்றிருக்கும் உம் மனைவியொடும் இன்னும் சின்னாள்கள் இனிது வாழ்ந்து மைந்தன் ஒருவனைப் பெற்றெடுத்த பின் இங்கு வருக! உமக்கு இங்கே இடம் உண்டு” என்றான்.

சோழன் உயர் நோக்கம்தான் என்னே! மைந்த ரொடு பகைத்து நின்று வடக்கிருக்கும் போழ்தும் “புதல்வரைப் பெற்று வருக” என்று புகலும் இவன் போலும் உயர் குணத்தோனும் உண்டோ? இத்தகைய யவன் தன் புதல்வர்களைப் பற்றி என்னென்ன மனக் கோட்டைகள் கட்டியிருந்தானோ? எல்லாவற்றையும் பாழ்படுத்தி விட்டனரே பழிகாரர்!

பொத்தியார் வேந்தன் கட்டளையை மறுக்கவில்லை. விம்மியபடி எழுந்தார். அப்பொழுது அங்கிருந்தவர்களிடம் சோழன் “அன்பர்களே என் உயிர் நண்பர் ஆந்தையார் இங்கு வருவார் அவருக்கு ஓர் இடம் ஒதுக்கி வையுங்கள்” என்றான்.

“ஆந்தையார் வருவது நடக்காதது அரசர் வடக்கிருப்பது சோழ நாட்டிலே. ஆந்தையார் குடியிருப்பது பாண்டி நாட்டிலே! இந்நிகழ்ச்சியை எப்படி அறிவார்? அறிவிப்பார்தாம் யார்? எத்துணை நாட்கள் செல்லும்? அப்படியே அறிந்தாலும் உடனே வருவார் என்பது என்ன உறுதி. அவ்வாறேவரினும் வடக்கிருப்பார் என்பது என்ன உண்மை?” - இப்படிப் பலவாறாகப் பேசினர் மக்கள். அரசன் பேசினான்:

“நீங்கள் எண்ணுகிறபடி ஆந்தையார் பாண்டி நாட்டினர்தாம். இதற்குமுன் - நான் ஆண்டு வந்த பொழுது - வராத அவர் இப்பொழுது நான் மாண்டு போகப் போகும் பொழுது - வருவாரா என்ற ஐயம் உங்களுக்கு எழுவது இயல்பே. ஆனால் அவ்வையம் எனக்கு இல்லை. செல்வம் உள்ளபோது என்னை நாடிவராது நின்றார் ஆயினும், யான் அல்லல் உறும் இப்பொழுது நில்லார்; ஓடி வருவார்.”

இவ்வுளவும் கூறியும் ஆங்கிருந்தோர் ஐயம் அகலவில்லை.

“அரசே! ஆந்தையார்மேல் அன்பு மிகக் கொண்டுள்ள உங்கள் பண்பைப் போற்றுகின்றோம். ஆனால் கேள்வி அளவிலே இருப்பதே உங்கள் நட்பு, நீவிரோ அன்றி அவரோ ஒருவரை ஒருவர் நேரில் பார்த்ததோ

பழகியதோ இல்லை. நெருங்கிப் பழகியவர் நட்பே ஆண்டுகள் கழியக் கழிய ஒரு நிலைமையில் நிற்பது இல்லை”.

“இவ்வாறு உலகியல் இருக்க அவர் இந்நிலைமையில் வருவார் என்பதை எப்படி ஏற்பது” என்றனர். பேரறிவுடையவர்களும் இப்படி ஆந்தையார் அன்பு பற்றியும், வருகை பற்றியும் ஐயம் கொள்கின்றனரே என்று எண்ணினான்.

“அறிவுமிக்க பெரியோர்களே! உங்கள் ஐயம் ஒழிவீர்களாக! சிறந்த நட்புடைய அவர் என்னை எக்காரணம் கொண்டும் இகழும் இழிபாடுடையவர் அல்லர். இனிய குணங்களை ஒருங்கே உடையர். புகழைத் தொலைத்துவிடுவதான பொய்யை விரும்பாதவர்”.

உம் பெயரென்ன என்று கேட்டோரிடத்து “என் பெயர், கோப்பெருஞ்சோழன்” என்று கூறும் தன்மையர். இத்தகையரா வராது நிற்பர்? விரைந்து வருவர் அவர் வடக்கிருக்க இடம் ஒன்று வைம்மின்! என்றான்.

இந்த உரையாடல் நடந்து முடிந்தது. நாட்கள் சில கடந்தன. உண்ணா நோன்பால் அரசன் உயிர் ஒடுங்கியது. இந்நிலையில் வந்துவிட்டார் புலவர் ஆந்தையார். பாண்டிய நாட்டுப் பிசிர் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த இவர் எப்பொழுதும் சோழன் நினைவாகவே இருந்தார்.

தன்னாட்டுச் சீரிய வேந்தன் ஒருவன் இருக்க, அவன் மேல் கொண்ட அன்பினும் பன்மடங்கு அன்பு கொண்டிருந்தார் வேற்றுநாட்டு வேந்தன்மேல். பொருள் நலம்கருதிச் சோழனொடு உறவு கொண்

டாரோ? அன்று! அப்படி நினைத்திருந்தால் முன்னமே சோழநாடு தேடி வந்திருக்கமாட்டாரா? சோழன் கொடைக் கைகள் பொன் மழை பொழியச் செல்வ வெள்ளத்திலே நீந்தியிருக்க மாட்டாரா? அது அவர் விருப்பமன்று.

வானிலே பறந்து செல்லும் அன்னப் பறவைகளை அழைத்துத் “தென்னங் குமரியி லிருந்து வட திசை நோக்கிச் செல்லும் அன்னச் சேவலே! அன்னச் சேவலே! உன் பெட்டையுடன் சோழநாட்டின் தலை நகராம் உறையூர் நெடுமாடத்தே நீ தங்கு! சோழனை எவர் இசைவும் இன்றி எளிதில் காண்பாய். கண்டு பிசிராந்தையார்க்கு அடியேன் என்று ஒரே ஒரு சொல்மட்டும் சொல்லு”.

பிறகு பாரேன்; உன் மனைவியால் சுமக்க முடியுமா, சோழன் தரும் பொன் அணிகலன்களை? இப்படிக் கூறும் முகத்தால் சோழன் பெயரைச் சொல்லி வாழ்ந்தவர் புலவர் பிசிராந்தையார். சோழன் சொற்போலவே, செல்வக் காலைவராத அவர், அல்லல் காலை வந்தார்!

அருமை நண்பன் வடக்கிருப்பதைக் கண்டார். நெஞ்சத்தே நின்ற சோழன் உருவத்தைக் கண்குளிரக் கண்டார். வியப்பு அடைந்தாரா? திகைப்பு அடைந்தாரா? கசிந்து அழுதாரா? கவலைமுகம் காட்டினாரா? எதுவும் இல்லை. அமைதியாக வடக்கு இருந்தார்.

புலவர் வருகை கண்டு வியந்து நின்ற மக்கள் வடக்கிருந்ததைக் கண்டு திகைப்படைந்தனர். பெரு மூச்சுவிட்டு ஏங்கினர். சொல்லி வைத்துச் செய்தாலும்

இப்படி நடக்காதே! எல்லார் வாழ்விலும் நடக்கக் கூடியதா? நட்புக்கு ஒருவர் என்றால் இவர்களே தாம்!

கோப்பெருஞ்சோழனுக்குப் பிசிராந்தையார்! பிசிராந்தையார்க்குக் கோப்பெருஞ்சோழன். “தொட்டுப் பழகும் புணர்ச்சி நட்பு வேண்டா. உரையாடிப் பழகும் பழக்க நட்பே வேண்டும்” என்ற வள்ளுவனுக்கு வீடு தோறும் பொற்சிலை எடுத்துப் போற்றலாமே!

சோழனொடு ஒருங்கிருந்த ஆந்தையாரைக் கண்டார் பொத்தியார், சிந்தனையிலே ஆழ்ந்தார். அச்சிந்தனைக் கரு அரிய மணி ஒன்றனை ஈன்றது.

“எவ்வளவு பெரிய பதவி? சோழவள நாட்டின் வேந்தன் என்னும் பதவி என்ன சிறியதா? இத்தகைய பெரும் பதவியிருந்தும் வடக்கிருக்கத் துணிந்த வேந்தனை நினைக்கும் பொழுது வியப்பாக உள்ளது. அதனினும் வியப்பாக உள்ளது மற்றொன்று”.

வேற்று நாட்டிலே வாழ்ந்த ஒருவன். இதற்கு முன் கேட்டலின்றிக் கண்டறியாத ஒருவன் கேள்வியே வழியாக, நட்பே துணையாக இத்துன்பப் பொழுதிலே இங்கு வந்தது. இவற்றுள் எதனை வியப்பது? ஒன்றை ஒன்று விஞ்சும் வியப்பு அல்லவோ?

“என் நண்பன் ஆந்தை இவண் வருவார்” என்ற அரசனுடைய பெருமையின் அளவைச் சொல்வேனா? அல்லாமல் அரசன் உரை பொய்யாகாமல் வந்த ஆந்தைப் புலவனின் அறிவின் முதிர்வைச் சொல்வேனா? இவற்றை நினைக்க நினைக்க வியப்பு அளவின்றி வளர்கின்றதே!

“தன் ஆட்சிக்கு உட்படாததும் அயலான் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதுமான ஒரு நாட்டின் சிற்றூரிலே வாழ்ந்த இப் பெரியோனது நன் னெஞ்சத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட பழமைப்பட்ட இப்புகழாளன் வாழ்வானாக! இவனை இழந்து விட்டதே உலகம்! அரியவனாம் இவனை இழந்த உலகம் இனி உய்யுமா? அந்தோ! இனி அதன் நிலைமை வருந்தத்தக்கதே”.

பொத்தியார் புலம்பல் ஆந்தையாரைச் சிறிதும் தாக்கவில்லை. அவர்தாம் தம்மை ஒரு நிலைப்படுத்திக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டாரே! புற நிகழ்ச்சி பற்றி ஏன் கவலைப் படுகின்றார்? ஆனால் பொத்தியார் உரை கேட்டு அருகில் நின்ற பலர் அழுது ஏங்கினர். அவர் களுள் கருவூர் பூதநாதனார் என்பவரும், கண்ணகனார் என்பவரும் முதன்மையானவர் ஆவர்.

புலவர் பூத நாதனார் சோழனை அடுத்துச் சென்று அழைத்தார். அவன் பேசும் நிலைமையில் இல்லை. தன் சொல் அவன் காதில் விழுமா என்பதே ஐயமாகிவிட்டது. நாடித்துடிப்பு ஒடுங்கும் பொழுது அது. சோழன் வாயினின்றும் ஒரு சொல்லேனும் பெற்று விட ஆசை கொண்டார் புலவர். ‘பெறமுடியாது’ என்பதை அறிந்த அவர் கண்கள் குளங்கள் ஆயின.

தம்மை நொந்துகொண்டு புலம்பினார். பொத்தியார்க்கு இடம் ஒதுக்கியதையும், ஆந்தையார்க்கு இடம் தந்ததையும், இன்னும் சிலர் உடன் வடக்கு இருந்ததையும் நோக்கித் தமக்கு அப்பேறு வாய்க்காது போயிற்றே என்று விழுந்து அழுதார்.

“ஆற்றின் இடையே அமர்ந்து உடம்பை வாட்டும் உரம் மிக்கவனே சான்றோர் பலர்க்கு இடம் தந்த நீ என்னையும் ஏன் உன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ளாது வெறுத்து ஒதுக்குகின்றாய்! நான் பிந்தி வந்தேன் என்பது காரணமா? ஐயோ! வாழ்வுப் பயனை இழந்தேன்!” என்று கூறி வருந்தினார்.

சோழனை எப்படிப் புகழ்வது? எத்தனை பேர் ஒருவரை ஒருவர் முந்திக்கொண்டு இறக்க விழைகின்றனர் இறக்கின்றனர். எவர் இறந்தாலும் இப்படியா நடக்கின்றது? பிறர் கண்ணீர் விட்டு அழுது வருந்தும் அளவுக்குச் சாவும் சாவு எவராலும் மேலும் மேலும் விரும்பத்தக்கது என்றார் வள்ளுவர். பிறர் அழுமாறு சாவும் சாவே புகழ்ச் சாவு ஆகும்போது இச்சாவு எத்தகைய வகையைச் சேர்ந்தது?

நிகழ்ந்தவற்றை இடைவிடாமல் கண்ட கண்ணகனார் கலங்கினார். கண்ணீர் அவர் மார்பை நனைத்தது. நா தளு தளுத்தது. நாடி விரைந்து துடித்தது. சாவிலே இவர்கள் ஒன்றுபட்டது எப்படி என்று எண்ணினார்.

ஒரு மாலை நினைவுக்கு வந்தது. பூமாலை அன்று! பொன்னும் பவழமும் முத்தும் மணியும் தொடுக்கப் பெற்ற மாலை. அதன் நினைவால் பாமாலை ஒன்று தொடுக்கத் தொடங்கினார்.

நிலத்திலே கிடைப்பது பொன்; நீரிலே கிடைப்பது பவழம், முத்து! மலையிலே கிடைப்பது மணி! எங்கெங்கு கிடைக்கின்றன. பிறக்கும் இடத்தால் தொடர்பு உண்டா? எடுத்துச் சேர்க்கும் வழியாலும்

இயைவு உண்டா? எதுவும் இல்லை. இருப்பினும் எப்படி ஒன்று சேர்ந்தன. எப்படி ஓரிடத்தே சேர்ந்து ஒளிமயமாக இலங்குகின்றன. இதுபோலத்தான் நற்குணம் உடையோர் நற்குணம் உடையோரைச் சேர்கின்றனர். தீக்குணம் உடையோர் தீக்குணம் உடையவரொடு கூடுகின்றனர். - இது கண்ணகனார் குறித்த மாலையின் கருத்து!

பொன் கொழிக்கும் பொய்யாக் காவிரி நாட்டுக் காவலனையும், முத்துக் கொழிக்கும் முதுகடல் பாண்டி நாட்டுப் பாவலனையும் போல் எவரே இந்நட்பு மாலைக்கு இணையிட்டுப்பேசத்தக்கார்?

“புதல்வனைப் பெற்றபின் வருக” என்று தடை மொழிக்கு ஆளான பொத்தியாரால் சோழனைப் பிரிய முடியவில்லை. கன்றினை விட்டுப் பிரியமாட்டாத கறவை போலத் துடித்தார். ஆற்றிலேயே அரற்றிக் கிடந்தார். பொத்தில் நண்பிற் பொத்தியார் (குற்றமற்ற நட்புடைய பொத்தியார்) அல்லரோ அவர்!

சோழன் ஒருநாள் தன் ஊனுடலை ஒழித்து விட்டான். அந்தோ! புகழே வடிவான அவன் இறந்தது குறித்து எழுந்த அழகை! பாடுவோர் ஒரு பக்கம்; ஆடுவோர் ஒரு பக்கம்; அறவோர் ஒரு பக்கம்; சான்றோர் ஒரு பக்கம். ஐயோ! நீர் வெள்ளத்தை விஞ்சி நின்றது மக்கள் வெள்ளம்! வெள்ள நீரை மேலும் பெருகச் செய்தது கண்ணீர் வெள்ளம்! அந்திவானம் சிவப்பது போல முகங்கள் சிவந்தன!

சோழன் உடலுக்குச் செய்யும் சிறப்புக்கள் யாவும் செய்யப்பட்டன. அவன் வடக்கிருந்து இறந்த இடத்தே

அவன் சீரும் சிறப்பும் விளக்கும் நடுகல் ஊன்றப் பெற்றது. உடன் இறந்தோர்க்கும் கல் நாட்டப் பெற்றது. ஆம்! பண்பினால் மனித நிலை கடந்த உயர்நிலை எய்தினர்!

பொத்தியார் அழுவதைவிட்டு வெகுளிக்கு ஆட்பட்டார். “ஆ! கூற்றுவனே! கொடியாய் நீ! யாரைக் கொண்டு சென்றாய்! உலகம் வாழ வாழ்ந்த ஒருவனையா கொண்டு செல்வது? அறிவில்லாத கூற்றுவனே ஒழிக! புலவர்களே வாருங்கள்; ஒன்றுகூடி வாருங்கள். பொல்லாத செயல் புரிந்த கூற்றுவனைக் கூடி வைவோம்” என்று வாயைக் கடித்துக்கொண்டு அறை கூவினார்.

எவர் என்ன சொன்னாலும் மாண்ட மன்னவன் மீள்வானா? அனைவரும் அமைதியாக உறையூர் போயினர், பொத்தியாரும் போனார்.

பொத்தியாரால் உறையூரில் அமைதியாக இருக்க இயலவில்லை. எங்கெங்குச் சென்றாலும் அங்கங்கெல்லாம் சோழன் நினைவும் உருவுமே காணப்பெற்றன. ஒருநாள் உறையூர் மன்றத்தைக் கண்டார். அம்மன்றத்தே அவர்போல அமர்ந்திருப்பான் சோழன்; அவன்பக்கத்தே அமர்ந்திருப்பார் புலவர் பொத்தியார். கலை நிகழ்ச்சிகள் குறைவற நடைபெறும். முறை வேண்டி வருவோரும், பொருள் நாடி வருவோரும். பார்க்க வேண்டியே வருவோரும் பலர் பலர்! அக்காட்சிகள் அனைத்தும் புலவர் மனக்கண்களுக்குப் புலனாயின. அவை சோழனை முன்னிறுத்திக் காட்டி வருந்தச் செய்தன. மன்றத்தைக் கண்டு அழுதார் - அன்பாய் வளர்த்த யானையை இழந்துவிட்டு அதன் கூடத்தைக் கண்டு அழும் பாகன்போல அழுதார்!

ஒரு வயல்; யானையின் உணவுக்கென்றே உரிய வயல். அதில் நெல் விதைத்து விளையச் செய்திருக்கிறது. அதன் பாகனோ நெல்லை அறுத்துப் பக்குவமாகச் சோறாக்கிக் கவளம் கவளமாகத் திரட்டி யானைக்குத் தருகின்றான். அப்படி ஒருநாள் இரு நாட்கள் அல்ல! பல்லாண்டுகளாக! யானை உருவால் பெருத்துவிட்டது. அதேபோல் அன்பாலும் பெருத்து விட்டது. பாகன் பேரன்புக்கு எல்லா வழிகளிலும் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தது. பாகனும் யானையின் குணத்தை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் பூரித்தான்.

ஆனால்.... அந்தோ.... ஒருநாள் யானை இறந்து விட்டது. கூடத்தை விட்டும் அப்புறப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. யானைக்கூடம் ஆர வாரம் இழந்தது; கட்டுத் தறியும் பொலிவு இழந்தது. யானையைப் புதைத்து விட்டு மீண்ட பாகன் யானைக் கூடத்தையும் கட்டுத் தறியையும் காணுகின்றான். அவன் நிலைமை எப்படியிருக்கும்? இந்நிலைமையிலே இருந்தார் பொத்தியார். அன்பும், நண்பும் கொடிது! அம்மவோ எவ்வளவு கொடிது. பொத்தியாரை அமைந்திருக்கவிட்டதா?

எப்படியோ வாழ்ந்தார் பொத்தியார். மைந்தன் பிறந்தான். மகிழ்ச்சி கொண்டார். மகிழ்வுக்குக் காரணங்கள் இரண்டு. சோழன் உரை பொய்யாகவில்லை என்பது ஒன்று; தன் ஆசை மெய்யாகும் காலம் வந்து விட்டது என்பது மற்றொன்று; புதல்வன் முகத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சி தாழாத பொத்தியார் சோழன் நடுகல் முன் நின்றார்.

இதற்கு முன்னெல்லாம், சோழன் வடக்கிருத் தலையும் நடுகல்லானதையும் பார்த்துக் கவலை கொண்டார், ஆனால் இன்றோ பூத்த மலர் போல இருந்தார் பொத்தியார்.

“பிள்ளை பெற்றுவிட்டு இவ்விடம் வருக என்று என்னைத் தடுத்து நிறுத்திய அன்பில்லாதவனே! இதோ... வந்துள்ளேன். எனக்கென எவ்விடத்தை ஒதுக்கி வைத்துள்ளாய் கூறு” என்று கேட்டார். தம் கண்களை மூடிக்கொண்டு சிந்தனையிலே ஆழ்ந்தார். சோழன் உருவம் மனக்கண்ணில் தோன்றியது. ஏதோ ஓர் இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவும் உணர்ந்தார். அவ்விடத்தே உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது அவர் அடைந்த வியப்புக்கு அளவு இல்லை!

“உடம்பும் உயிரும் இணைந்தது போன்ற உயரிய நட்புடையவர்கள் எந்நிலைமை அடைந்தால்தான் என்ன? தம் பழைய நட்பினை மறப்பரோ? ஆண்ட பெருமகன் மாண்டு கல்லானான். எனினும் இடங் கொடுத்து உதவினான் பழமையான நட்புடையவரிடம் சென்றால் எது தான் கிட்டாது” என்று சோழனே நினைவாக உயிர் நீத்தார் பொத்தியார்!

அம்மம்ம! சோழன் கொண்ட சிறப்புத்தான் என்னே! அவனொடும் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தவர்கள் எத்தகையர்? மாண்புமிக்க மனைவி - அத்தன்மைமிக்க மக்கள் - கருத்தறிந்து ஏவல் செய்யும் பணியாள் - உயர்ந்தோர், சான்றோர் வாழும் ஊர் - செங்கோல் தவறாமன்னன் - இத்தகையவர்களை ஒருங்கே கொண்டு இனிது வாழ்ந்த பிசிராந்தையார்! நிழல் அகன்றாலும்

அகலலாம்; அந்நிழ்லினும் பிரியாத பேரன்புடைய
இளம் மனைவி - குடிக்கு ஒருவனாய் அன்று பிறந்த
அருமை மைந்தன் - இவர்களை உடைய பொத்தியார்!

இவர்கள் வடக்கிருக்கத் துணிந்தது ஏன்? இது
அல்லவோ உயிர் நட்பு!

உலகத்தில் அழியவே அழியா ஒன்று புகழ் என்
றார் திருவள்ளுவர். சோழன் முதலாயோர் கொண்ட
புகழோ, புகழே விரும்பும் புகழாகும். உலகியலில்
காணக் கூடிய புகழா அது? புகழுக்கும் புகழாம்!

3. மல்லனுக்கும் மல்லன்

“ஊர் எனப்படுவது உறையூர்” என்னும் சிறப்புப் பெற்றது உறையூர் ஆகும். உறைவதற்குத்தக்க வாய்ப்புடைய ஊராக இருந்த காரணத்தினால் உறையூர் என்ற பெயர் பெற்றதாகும். மிகப் பழங்காலந்தொட்டே, சோழர்களின் தலைநகராக இருந்த பெருமை உறையூருக்கு உண்டு.

உறையூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு சிறப்புடன் ஆண்டு வந்த சோழர்கள் பலர் பலர். அவர்களுள் தித்தன் என்பவனும் ஒருவன். உறையூர் வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன் என்னும் பெயரால் அழைக்கப் பெற்றான். தித்தன் பெருவீரனாகத் திகழ்ந்தவன். அவன் பெயர் கேட்ட அளவிலே பகைவர் நடுங்கிச் சோர்ந்தனர். உள்நாட்டிலும் கொள்ளையர்களோ குறும்பர்களோ தலை காட்டினர் இல்லை. அதனால் தித்தன் இனிதே நெடுங்காலம் ஆண்டு வந்தான்.

தித்தன் உரிய வயதில் திருமணம் செய்து கொண்டு இருந்தான். அத்திருமணத்தின் பயனாக நன்மக்கள் இருவர் பிறந்தனர். மைந்தன் ஒருவன், மகள் ஒருத்தி, மைந்தன் பெருநற் கிள்ளி என்னும் பெயருடன் விளங்கினான். மகள் ஐயை என்னும் பெயருடன் இலக்கினாள்.

தித்தன் பெயரைக் கேட்ட அளவில் பகைவர் நடுங்கினர் எனினும், அந்நாளில் வடுக நாடாண்ட 'கட்டி' என்னும் அரசன் சிறிதும் மதிக்காதவனாக இருந்தான். ஆராயாமல் தித்தனைக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டு வெற்றி பெற்றுவிடலாம் என்னும் செருக்கடைந்தான். அவனுக்கு நண்பனாக இருந்த 'பாணன்' என்பவனை அழைத்து "நாம் இருவரும் சேர்ந்து தித்தன் நாட்டைப் பறித்துப் பாகம் வைத்துக் கொள்வோம்" என்று ஆசைமொழி கூறினான்.

பாணன் பெருவீரன் அல்லன். தன்னைப் பார்க்கிலும் கட்டி வீரமிக்கவன் என்பதைப் பாணனே அறிவான். அதனால் தன்னைப் பார்க்கிலும் வீரனான கட்டி தன்னைக் கூட்டுக்கு அழைப்பதைப் பெருமையாகக் கொண்டான். ஆசையாரைத் தான் விட்டது!

"கட்டிக்குத் தித்தனை வெல்லும் ஆற்றல் இருப்பதனால் தான் எதிர்க்கச் செல்கிறான். அவனொடும் 'ஏனோ தானோ' என்று நாமும் படையுடன் சென்று கலந்து கொண்டால் வெற்றி பெற்று விடலாம். துணைக்கு வந்த உதவி கருதி நமக்கும் சோழ நாட்டில் ஒரு பங்கு தருவான். அவ்வளநாட்டினால் நம் நாட்டைச் செல்வம் கொழிக்கச் செய்து விடலாம்".

வெற்றி எவ்வாறாயினும் கூட கட்டிக்குத் துணையாக வேண்டியதும் தேவை ஆகின்றது. அவன் அழைப்பை மறுத்து விட்டால் பின்னர் ஏற்படும் கேட்டினைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. இப்படி எண்ணிக் கொண்டு போருக்கு வந்தான் பாணன். ஒப்புக்குப் போனவன் உதவியும் ஊக்கமும் எப்படி இருக்கும்?

கட்டியும் பாணனும் உறையூரை ஒட்டி வந்தனர். நள்ளிருளிலேயே உறையூர்க் கோட்டையை வளைத்து விடத் திட்டமிட்டனர். தித்தன் பெருவீரன் அல்லவா! அதற்கு ஏற்ப அவன் கோட்டைகள் வலியனவாக இருந்தன. கோட்டையைச் சுற்றிலும் காடுகள் செறிந்து இருந்தன. அக்காடுகளைக் கடந்த பின்னர் அகழி உண்டு! காட்டையும் அகழையும் கடந்த பின்பே மதிலை நெருங்க முடியும். காவற் காட்டின் பக்கம் வந்தவுடனேயே கட்டி திட்டமிட்டுக் கொண்டான் தித்தனை வென்றதாக! ஆனால் காவற் காட்டைக் கடந்து வெளியேறவே “அப்பாடா! என்று ஆகி விட்டது”.

ஆழமும், நீளமும், அகலமும் மிக்கதாய்க் கொடுவாய் முதலையும் சுறாவும் கலித்துத் திரியும் அகழைக் கண்டவுடனே “அச்சமாக” இருந்தது. “ஏனடா வந்தோம்” என்று கட்டி எண்ணிக் கொண்டு இருந்தான். பாணனுக்குத் திரும்பி விடலாமா என்று ஆசை! சொன்னால் கட்டி என்ன சொல்வானோ செய்வானோ என்று அஞ்சிப்போய் அடங்கிக்கிடந்தான். வீரர்களையெல்லாம் அமைதியாக இருக்குமாறு கையமர்த்திக் கொண்டான் கட்டி; அவர்களும் வேந்தனுக்கு ஏற்ற வீரர்கள்! ‘நமக்கேன் வம்பு’ என்று இருக்கும் இடம் தெரியாமல் காட்டுக்குள் பதுங்கிக் கொண்டனர்.

பொழுது விடிந்தது! வெளியேறித் தாக்க வேண்டும்; இல்லையேல் ஓட்டம் பிடிக்க வேண்டும்! தாக்குவது பற்றிய எண்ணம் எப்பொழுதோ தொலைந்து விட்டது. தொலைத்தவை, காடும் அகமும் மதிலும் தான்! ஓடுவதற்கு ஊக்கம் எழுந்தது. ஆனால் மானம்

தடுத்துக் கொண்டு நின்றது. அன்றியும் பாணன் என்ன நினைப்பான் என்பது கட்டியின் எண்ணம். கட்டி என்ன சொல்வான் என்பது பாணன் எண்ணம்.

காலையிலே முரசு முழங்கியது. அரசன் அவைக்குச் செல்லும் நேரத்தைக் காட்டும் முரசு அது. அதன் முழக்கம் மதிலில் பட்டு எதிரொலித்தது. நெடுநேரம் ஓயாமல் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. போர்ப்பறை முழக்குவதாகப் பாணனுக்கும் கட்டிக்கும் தெரிந்தது. அவர்கள் நெஞ்சங்கள் பதைபதைப்பால் பறையடித்துக் கொண்டன; நரம்புகள் துடிதுடித்தன; கால் கைகள் நடுநடுங்கின.

“நாம் இங்கு வந்திருப்பதை எப்படியோ ஒற்றர் வழியாகத் தித்தன் அறிந்து கொண்டான். இனி விட மாட்டான்; சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு வாட்டினால் என்ன செய்வது? என்று ஏங்கினார். பாணனும் கட்டியும் மாறி மாறி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.” இனி இருக்கப் பொறுப்பது இல்லை என்னும் நிலைமை ஆகிவிட்டது அவர்களுக்கு! ஓட்டம் பிடித்தனர்.

எதிர்த்துத் தாக்குவோர் இல்லாமலே, ஏக்கம் பிடித்து ஓடும் வீரம் உயர் வீரம் அல்லவா! பொன் னெழுத்துக்களில்தான் பொறித்து வைக்க வேண்டும்! தலைவிரி கோலமாய் ஓடும் ‘வீரர்கள், ஓட்டத்தைக் காவல் வீரர்களும், நகரமக்களும் பாராமலா விட்டு விட்டனர்? ஓடத்துணிந்து விட்டபிறகு எவர் பார்த்தால் என்ன? பாராவிட்டால்தான் என்ன?

தித்தன் செய்தியினை அறிந்தான். “நன்று நன்று! இவர்கள் வீரம் இருந்தவாறு என்னே!” என்று நகைத்தான். கட்டியும் பாணனும் ஓடிய அலங்கோலத்தைப் பார்த்தவர்கள் விரித்துக் கூறியபோது அவையினர் கைகொட்டிச் சிரித்தனர்.

சிறுவனான பெருநற்கிள்ளிக்குக் கட்டியும் பாணனும் வந்து போரிடாமலே ஓடிய செய்தி தெரிந்தது தன் தந்தையின் உயர்ந்த வீரத்தை நினைத்து நெஞ்சாரப் போற்றினான். அவன் மைந்தன் என்பதற்காகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான்.

கிள்ளிக்கு மற்பயிற்சியில் பேரார்வம் இளமையிலேயே ஏற்பட்டிருந்தது. கட்டுடல் வாய்ந்தவனான அவன் காளைப் பருவம் அடைந்தவுடனே மற்போர் ஆசை பேராசையாகியது. அதனால் அரண்மனையில் இருந்த மல்லர்களையெல்லாம் அழைத்து அவர்களை ஒருவருடன் ஒருவர் மோத விட்டு இணையிலா மல்லன் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டான். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மல்லனுக்கு ‘மல்லர் தலைவன்’ என்னும் பட்டம் சூட்டிச் சிறப்புச் செய்தான். அவனிடம் மற்போர்ப் பயிற்சி வரன் முறையாகப் பெற்றுக் கொண்டு வந்தான் கிள்ளி.

சில ஆண்டுகளில், மல்லர் தலைவனையே அசைக்கும் அளவுக்கு ஆற்றல் பெற்றான் கிள்ளி. மைந்தன் திறமையைக் கண்டு மன்னவன் தித்தன் மகிழ்ச்சி கொண்டான்! தன் மைந்தன் அல்லவா! அந்தப் பெருமிதம் இருக்கத்தானே செய்யும்!

கிள்ளி ஒரு நாள் தெருவழியே உலாவச் சென்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது மக்கள் தித்தனது, வீரச்சிறப்பு வென்றிச் சிறப்பு ஆகியவற்றைப் பலவாறாய்ப் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டனர். கேட்டுக் கேட்டுக் கிளர்ச்சி கொண்டான் கிள்ளி.

இடை-இடையே ஓரிருவர் அரசன் காட்சிக்கு எளியவனாகவும், இனிய சொல்லாளனாகவும் இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்; 'போர் போர்' என்று போராட்டமாகவே இருக்கின்றான்; அதிகாரிகள் வைத்தது தான் சட்டம். அவர்கள் சொல்லுவதுதான் நீதி. இந்நிலைமை மட்டும் இல்லாவிட்டால்... என்று பேசிக் கொண்டனர்.

தந்தையாரின் சிறப்பினைக் கேள்விப்பட்டும் பெருமிதம் கொண்ட கிள்ளி, பழிமொழிகளைக் கேட்டுத் தலை குனிந்து கொண்டு சென்றான். மகிழ்ச்சி யெல்லாம் எங்கோ ஓடிப்போய்த் தொலைந்து விட்டது.

தந்தையார் செய்யும் தவற்றினை எப்படித் தட்டிக் கேட்பது? சமயம் வாய்க்கும்போது சொல்லலாம் என்று காத்திருந்தான் எந்நேரமும் தித்தன் வீரர்களின் இடையே வாழ்வதைக் கண்டானே ஒழிய, அமைச்சர் அறவோர் இடையே இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நகர மாந்தர்கள் காணுவதற்கு அரசர் வாய்ப்புத் தருவதாகத் தோன்றவில்லை. இவை நாடாள் வேந்தன் சீரினைச் சிதைக்கும் செயல்கள் அல்லவா?

ஒரு நாள் அரசன் அமைச்சர்கள், படைத் தலைவர், நகரப் பெரியோர்கள், வணிகத் தலைவர்கள் ஆகியவர்களை அழைத்தான். அரண்மனையில் கூடு

மாறு செய்தான் “நல்ல காலம்” என்று கிள்ளி மகிழ்ந்தான். அவன் எதிர்பார்த்திருந்தது அதனைத் தானே.

அரண்மனையில் ஆடலும் பாடலும் நடைபெற்றன. விருந்தும் குறைவில்லாது நடந்தது. அரண்மனை வளாகமே மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தில் மிதந்தது. நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் முடிவுற்ற பின் அவை கூடியது.

அவையினிடை அரசன் தித்தன் பொலிவுடன் வீற்றிருந்தான். மற்றையோர் அவரவர்க்கென்று இருந்த இருக்கைகளில் இருந்தனர். கிள்ளியும் அரசன் பக்கத்தே அமர்ந்திருந்தான். அவன் எதிர்கால வேந்தன் அல்லவா!

“அமைச்சர்களே, பெரியோர்களே, இன்று உங்களை ஒரு சிறந்த கடமையை நோக்கி அழைத்து வைத்தோம். அது நம் நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு இன்றியமையாத ஒரு செயலாகும்.”

“நம் காவல் காட்டையும், மதில் வலுவையும், அகழ் நிலையையும் கண்டு குடல் கருகி ஓடிய பகைவர்களை நீங்கள் அறிவீர்கள், வலிய காப்பு நிகழ்ச்சிகளைக் கேள்விப்பட்டு என்னைப் போலவே நீங்களும் மகிழ்வீர்கள் என்பதை அறிவேன். இன்னும் நம் காவலைப் பல வழிகளாலும் பெருக்க வேண்டியுள்ளது, அவ்வாறு செய்வது நம் எதிர்கால மக்களுக்கும் மன்னனுக்கும் நாம் செய்து வைக்கும் தொண்டாக இருக்கும்.” இவ்வாறு கூறிக் கொண்டு இள்வரசனைப் புன்முறுவலுடன் நோக்கினான் வேந்தன்.

இளவரசன் முகத்திலே தித்தன் எதிர்பார்த்த மகிழ்ச்சிக் குறி தெரியவில்லை. சிறிது வெறுப்புக் குறி தான் தெரிந்தது. அவையோர் முகத்திலே அமைதி குடி

கொண்டிருந்தது. அவர்கள் முகங்களிலே மகிழ்ச்சியோ, கவலையோ எதுவும் தெரியவில்லை, வேறு வழியாகச் சொன்னால் அவர்கள் முகத்தில் அவர்கள் உள்ளம் தெரிய வில்லை.

அரசன் மீண்டும் பேசினான். “மதிலுக்கு உள் மதில் ஒன்று வேண்டும். மதிற்குள்ளிருந்தே வெளியே இருக்கும் பகைவர்களை அழிக்கும் படைக் கருவிகளை மதிலில் பொருத்தி வைக்க வேண்டும். பல இடங்களில் சுரங்கப் பாதைகளும், கரவு வழிகளும் அமைக்க வேண்டும். பகைவர்கள் அறியாமலே அவர்களை முன்னும் பின்னும் வளைத்துக் கொண்டு தாக்கு வதற்குத் தக்கவாறு இவற்றை அமைக்க வேண்டும்

“காவற் காட்டில் புகுந்தோர் வெளியேறித் தப்பிச் செல்லா வண்ணம், துன்புறுத்தும் பொறிகளும், செடி கொடிகளும் அமைக்க வேண்டும். இவற்றிற்கு மக்கள் உதவி தேவை. அதாவது அவர்களிடம் நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கு ஆகும் செலவினை வரிப்பணத்துடன் சேர்த்து வாங்க வேண்டும். இந்த நற்செயலை நீங்கள் அனைவரும் வரவேற்பீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன் என்றான்.

படைத் தலைவன் எழுந்து அரசன் எண்ணத்தைப் பாராட்டிப் பாதுகாப்பைப் பெருக்குவதன் தேவையைப் பலவாறாக எடுத்துரைத்தான். எவரும் எதிர்க்க வில்லை. ‘பேசிப் பயன்படாது’ என்று எண்ணிவிட்டார்கள் போல் இருக்கிறது! கிள்ளிக்கு அரசன் உரை சற்றும் பிடிக்கவில்லை. இவ்வளவும் படைத் தலைவன் தூண்டுதலின் விளைவே என்று தெரிந்துகொண்டான்.

“அவையோர்களே, உங்கள் அனைவருக்கும் அரசர் சொல்லும், படைத் தலைவர் சொல்லும் சரியெனத் தோன்றுகின்றனவா? அல்லது தவறு எனத் தோன்றினாலும், தடுத்துக் கூறத் தயங்குகிறீர்களா?”.

“நம் கோட்டை வலியது, காவற்காடு சிறந்தது, அகழ் நிகரிலாதது; படை வீரர்களுக்கும் குறைவு இல்லை. இன்னும் இவற்றுக்காகச் செலவிட வேண்டிய தேவை இல்லை. மக்களிடம் வரி எதிர்பார்க்க வேண்டிய தேவையே இல்லை. மக்கள் அனைவரையும் தாக்கும் வரி இது.

“மேலும் நம் நாட்டு மக்களுள் பலர் வரி தரும் நிலையில் இன்று வளமுடையவர்களாக இல்லை. சிலர் இருக்கலாம். அவர்களை மட்டும் பொறுத்தது அன்று இது. நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது இது.

“நான் சொல்கிறேன், மக்கள் அன்பைத் தேடிக்கொள்வதற்குப் பதிலாகப் பகையைத் தேடிக்கொள்ளச் செய்வது இத்திட்டம்; ஆக்க வேலைகளை யெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு அழிவு வேலைக்குத் துணை போவது இத்திட்டம்; அரசர், படைத்தலைவர் கூறிய படியே நடக்கின்றாரே ஒழியத் தமக்கென ஒருவழி கொள்ளாதவர் என்று எண்ணத் துணை செய்வது இத்திட்டம்.

“நெல்லும் உயிரன்று. நீரும் உயிரன்று எங்களுக்கு மன்னனே உயிர்” என்று அமைந்து வாழும் மக்களைக் கிளர்ச்சிக்காரராக்குவது இத்திட்டம்...” உணர்ச்சி வயப்பட்டுப் பேசினான் கிள்ளி. அரசன் முன்னிலை என்பதையும் அரசன் தன் தந்தை என்பதையும் - அவன்

படைத்தலைவன் கைப்பாவை என்பதையும் மறந்து விட்டுப் பேசினான்.

“பேச்சை நிறுத்து” என்று உறுமினான் அரசன், யார் முன் பேசுகிறேன் என்பதை நீ மறந்து விட்டுப் பேசுகிறாய்! என்மகன் ஆனாலும், இளவரசனாக இருந்தாலும் கவலை இல்லை. என்னை எதிர்த்து உரைக்கும் துணிவு எவனுக்கு உண்டு. சீ! சிறுசொல் சொன்னாய்! பெரியோர் முன்னிலை என்பதற்காகப் பொறுக்கிறேன். நீ சொல்லிய சொற்கள் அனைத்தும் அறிவற்றவை. ஆண்மையற்ற கோழைகளுடையவை. இப்பொழுதே ‘நான் கூறியது தவறு’ என நீ மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்”

“மன்னிக்க வேண்டும் வேந்தே! மன்னிக்க வேண்டும் நீங்கள் “மன்னித்துதவ வேண்டும்” என்று என்னால் கேட்க முடியாமைக்காக! நான் கூறுவதில் சிறிதேனும் தவறு இருந்தால் அல்லவோ ‘மன்னிக்க வேண்டும்’ என்று மண்டியிட்டுக் கிடக்க வேண்டும்.

“அறநெறி தவறுவதும், அறநெறி இது வென எடுத்துக் காட்டினால் வெறி கொண்டு சீறுவதும் தான் எனக்குத் தாங்கள் கற்பித்துத் தரும் பாடங்களா? நன்று! நன்று!

“இப்பெரியவர்களின் வாய்கள் மூடிக்கிடக்கின்றன என்றால் என்வாயும் அவ்வாறே மூடிக்கிடக்க வேண்டுமா? பொய்யாக நடிக்க எனக்குத் தெரியாது. உங்கள் திட்டம் தவறு பட்டது என்று உரத்த குரலில் பல்லாயிர முறை பறை சாற்றுவேன் என்றான்.

“கிள்ளி! இப்பொழுதே ஆணை இடுகின்றேன். டேய்! காவலா இவனை அவையை விட்டு வெளியே தள்ளு! அரசன் முன்னிலை என்பதை அறியாவிட்டால் எவனாக இருந்தால்தான் என்ன?”

“வேண்டா! வேந்தே, வேண்டா! இவனுக்கு வேலை தரமாட்டேன். அவையை விட்டு வெளியேற மட்டும் இல்லை. உங்கள் திருக் கண்காணிப்பில் உள்ள நாட்டிலேயே இருக்கப் போவதில்லை. நாட்டை விட்டு இப்பொழுதே வெளியேறுகின்றேன்.”

“போ, போ! அதுதான் வீரம்; இப்பொழுதே வெளியேறு.”

அவையோர் ஒவ்வொருவராய் அரசன் ஆணையை எதிர்பார்க்காமல் வெளியேறினர். அரசனும் படைத் தலைவனும் மட்டும் மாறி மாறிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனர்.

மைந்தன் மறுக்கிறான் என்பதற்காக மன்னன் தன் கருத்தை மாற்றிக் கொண்டானா? மாற்றிக் கொண்டால் அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் பெருமிதம் என்னாவது? படைத் தலைவன் கருத்துப்படியே தன் செயல்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

கிள்ளி தந்தையை வெறுத்து, நாட்டை விட்டு வெளியேறியது படிப்படியாக மக்களுக்குத் தெரிய வந்தது. முலை முடுக்குகளிலும் அரண்மனைச் செய்திகள் அடிபட ஆரம்பித்தன. அதற்கு முன்னெல்லாம் அரசனைப் பற்றி எதுவும் பேச முடியாத ஊமையராகக் கிடந்தவர்கள் கூட ‘வாய்திறக்க’ ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

மன்னவன் வெளிநாட்டுப் பகைவரை ஒழிப்பதற்காகத் திட்டமிட்ட செயலாலே, உள்நாட்டுப் பகை உருவாகும் படியான நிலைமை இருப்பதை உணராமல் செயலாற்றிக் கொண்டிருந்தான். கிள்ளியின் மீது மக்கள் அன்பு மறைமுகமாக வளர்ந்து கொண்டு வந்தது.

கிள்ளி, வீரன் அல்லவா! வைர நெஞ்சம் இருக்காதா? சொன்னபடியே நாட்டை விட்டு வெளியேறினான். எவர் துணையையும் அவன் நாடவில்லை. எதுவும் அற்ற ஓர் ஏழை மகன் போலவே உண்ட சோற்றோடு, உடுத்திய உடையொடும் வெளியேறினான்.

உள்ளத்தில் உரம் இருந்ததே ஒழியக் கிள்ளிக்கு மிகுதியான நடைப் பழக்கமோ பசித்துக் கிடந்த பழக்கமோ இல்லை. வேளையறிந்து வகைவகையாக உணவுகளைப் படைத்துக் கொண்டு காத்துக் கிடப்போர் இருக்க தேரும் குதிரையும் யானையும் இருக்க அவன் எப்படிப் பசித்துயருக்கும், நடைத்துயருக்கும் ஆளாகியிருப்பான்?

கால்கள் நோவெடுத்தன; கொப்புளங்கள் கிளம்பின; இரத்தம் வடிந்தது; பசி கண்ணொளியை மங்கச் செய்தது; காதடைத்துக் கொண்டு வந்தது. நாக்கு வறண்டு கீழே வீழ்த்தும் அளவுக்குப் போய் விட்டது. ஆழர் என்னும் ஊரை அடைந்தான். ஆழர் வேறொரு வேந்தனுக்கு உரியதாக இருந்தது. தன் தந்தையின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட ஊரில்லை அல்லவா? அதனால் அங்கே தங்கிவிட நினைத்தான்.

ஒரு திண்ணையிலே களைப்போடு உட்கார்ந்திருந்தான். அங்கு யாரும் காணப்படவில்லை. அது ஒரு

குடிசை வீடு! உள்ளும் மக்கள் நடமாட்டம் தெரியவில்லை. அக்குடிசை வீட்டை ஒட்டி ஒரு மாடி வீடு இருந்தது. அங்கிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒலிகள் அது ஒரு செல்வர் வீடு என்பதைக் காட்டின.

கிள்ளி களைப்பு மிகுதியால் திண்ணையில் படுத்தான். படுத்த சிறிது நேரத்திற்குள் கண்ணயர்ந்து விட்டான். பசித்துயரும் நடைத்துயரும் மிகுந்த உறக்கத்திலே ஆழ்த்திவிட்டன! நெடுநேரம் கழித்துக் கிள்ளியைக் கிழவி ஒருத்தி எழுப்பினாள். அவளே வீட்டுக்காரக் கிழவி என்பதை அறிந்து கொண்டான்”.

கிழவி துணையாரும் இல்லாதவள். அவள் மிகுந்த அன்புடன் கிள்ளியை வினவினாள். கிள்ளியும் ஏதே தோ சொன்னான். ஆனால் அரசன் மகன் என்பதை மட்டும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. “தன் தந்தையுடன் தகராறு” என்னும் அளவில் பேசினான்.

“இவன் வளமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஏதோ இப்படி வந்துவிட்டான்” என்ற எண்ணிய கிழவி அவனை விட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றாள். நீரும் சேற்றுமாகப் பானையில் இருந்ததை ஒரு ஏனத்தில் விட்டு வைத்தாள். இதற்குமுன் அரண்மனையிலே கூடக் காணமுடியாத சுவையைக் கிழவி தந்த கஞ்சியிலே கண்டான் கிள்ளி!.

கிழவி சொன்னாள்; “பையா! நீ உன் வீட்டுக்குப் போகும்படி வேறெங்கும் போகவேண்டா. இங்கேயே இருக்கலாம். இங்கு வேறு யாரும் இல்லை. எனக்குத் துணையாகவும் இருக்கும். உனக்கும் நல்லது. நீ வேறு எங்கும் போய்த்தான் என்ன செய்வாய்” என்றாள்.

கிழவியின் அன்புரை கிள்ளியின் நெஞ்சத்தைத் தொட்டது. அவள் உரைப்படி நடப்பதற்கு ஒப்பினான்.

கிழவியின் உள்ளம் விரிந்திருந்தது. ஆனால் அவளுக்குச் செல்வம் சுருங்கி இருந்தது. அவள் செல்வ வாய்ப்பைக் குடியிருந்த குடிசை ஒன்றே காட்டுவ தற்குப் போதுமானதாக இருந்தது. மழை பெய்தால் போதும், குடிசை எல்லாம் ஈரமாகிவிடும். கண்ணாடி பதித்த கூரையோ என்று நினைக்குமாறு வெயில் பொழுது காட்சியளிக்கும். தளமும் குண்டு குழியு மாகவே இருந்தது.

கிள்ளிக்கு இவையெல்லாம் புதியவைதாம்; இருப்பினும் கிழவியின் உள்ளார்ந்த அன்பு “இன்ப நிலைய”மாக எண்ணுமாறு செய்தது. தினை, வரகு முதலான புல்லரிசிகளைப் போட்டு ஆக்கிய கஞ்சி உணவையே உண்டு இன்பமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

கிழவியின் குடிசைக்குப் பக்கத்தில் மாடம் ஒங்கிய வீடு ஒன்று இருந்தது அல்லவா! அவ்வீட்டில் வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் கடல் கடந்து சென்று, அயல்நாடுகளுடன் கப்பல் வாணிகம் செய்துவந்தான். ஆமூரே அன்றி வேறு பல ஊர்களிலும் அவனுக்குக் கடைகள் இருந்தன. ஆற்று மணலை எண்ணினாலும் அவன் செல்வத்தை எண்ணிவிட முடியாது என்னும் அளவுக்குச் செல்வனாக இருந்தான்.

அச் செல்வன் பெயரைச் சொல்லி எவரும் அழைப்பதே இல்லை. நாவாய் (கப்பல்) வாணிகம் செய்து வந்ததால் நாய்கன் என்று அழைத்தனர். அவன் பெருமை பெற்றதான உறையூரினன். அவனது வணிகக்

கிடங்குகளும், குடியிருப்பு மாளிகைகளும் அங்குத் தான் இருந்தன. அவன் ஆழுருக்கும் வந்து தங்குவது உண்டு. இதனால் பெருங்கோழி நாய்கன் என்று அவனை அழைத்தனர். 'கோழி' என்னும் பெயர் உறையுருக்கு உண்டு.

பெருங்கோழி நாய்கன் செல்வத்தைப் போலாகப் பண்பிலும் சிறந்தவனாக இருந்தான். பேரறிவும் பெற்றிருந்தான். அவன் மனைவியும் கல்வியறிவுகளில் சிறந்து விளங்கினாள். இவர்களின் இல்வாழ்க்கைப் பயனாக ஒரு நன்மகள் பிறந்தாள். அவளுக்குத் தாய் தந்தையர் "நற்கண்ணை" என்னும் அருமைப் பெயர் சூட்டி, அன்புடன் வளர்த்து வந்தனர்.

கல்வி, செல்வம், பண்பு அனைத்தும் ஒருங்கே கொண்ட நற்குடும்பத்தில் பிறந்த நக்கண்ணைக்கு என்ன குறைவு இருக்க முடியும்? சிறந்த நிலையிலே வளர்ந்து வந்தாள். 'இளமையில் கல்' என்பதன் படி கூற்று, 'ஒதுவது ஒழியேல்' என்பதன்படி நின்று, 'ஏடது கைவிடேல்' என்னும் பொன்னெறி போற்றி இருந்த நக்கண்ணை, எண்ணிய கருத்தினை வண்ணம் குலையாமல் பாவாக வடித்துத் தரும் பேறும் பெற்றிருந்தாள்!.

புலவர் பெருமாட்டி ஒருத்தியைப் பெற்றெடுத்தேன் என்னும் பெருமையோடு செல்வன், மகிழ்ந்திருந்தான் மகளின் மாண்பினை அறிந்து ஈன்ற அன்றினும் தாய் பெரிது மகிழ்ந்து இருந்தாள்.

நக்கண்ணை பாடல் ஒன்றை ஒருநாள் இசையுடன் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அதற்கு ஏற்பத், தாய் யாழ் மீட்டினாள். மாடத்தில் எழுப்பிய குரல் மண்

குடிசையில் நுழைய வெட்கப்படுமா? மாளிகையில் மணக்கும் மல்லிகைப்பூ மண்குடிசையை ஒதுக்கி விடுவது இல்லையே! இசை இன்ப வெள்ளமாக இருந்தது. அந்தத் தேனைக் காதால் பருகும் வண்டானான் கிள்ளி! மெய்ம்மறந்து கேட்டுக் கொண்டு இருந்தான். இசை முடியும் தறுவாயில் மாடிப்பக்கம் நோக்கினான். ஒரு சாளரத்தின் வழியே ஒரு செந்தாமரை முகத்தைக் கண்டான்.

“இசைத் தேன் வடித்த தாமரை இதுதான் போலும்” என்று ஏக்கத்துடன் எண்ணிக் கொண்டான் அன்று முதல் கிள்ளியின் செயலிலே ஒரு, மாற்றம் ஏற்பட்டது அதுமுதல் கிழவியின் மீதும் பேரன்பு செலுத்தினான். அவள் ஏவாமலே அவள் விரும்புமாறு செயல்கள் செய்தான். முன்னையினும் பன்மடங்கு அவன் அன்பு செலுத்துமாறு செயல்கள் நாள்தோறும் வளர்ந்தன.

எப்படியும் கிழவிக்குத் தன்மேல் வெறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டால் வீட்டை விட்டு வெளியேறும் படி ஆகிவிடுமல்லவா! அரசன் மேல் ஏற்பட்ட வெறுப்புக் காக அரண்மனையை விட்டு வெளியேறிய கிள்ளி, கிழவி வீட்டை விட்டு வெளியேற மனமின்றி இருந்தான்! இது விந்தையல்லவா!

தனித்திருந்த கிழவியுடன் ஒரு கட்டிளங் காளையும், இருந்து வருவது நக்கண்ணைக்குச் சில நாட்கள் கழித்தே தெரிய வந்தது. நாய்கனோ பெரும்பாலும் வணிகமாகவே அலைபவர் அவர் அறிவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. நக் கண்ணை ஒரு நாள் கிள்ளியை

நேரடியாகக் கண்டாள். கிள்ளியும் விருப்பத்துடன் பார்த்தாள். இருவரும் அன்பு பெருக நின்றனர்.

நக்கண்ணை மாடத்தில் இருந்தாள்; கிள்ளி குடிசையில் இருந்தான். மாடத்தின் உயரமும், மண் குடிசையின் தாழ்வும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இல்லை!

“இப்பொழுதெல்லாம் நக்கண்ணை முன்னைப் பார்க்கிலும் விரும்பி விரும்பிப் பாடுவாள். யாழையும் நுட்பமாக மீட்டுவாள். தன்னை நன்றாக அழகு செய்து கொள்ளுவாள். செல்வச் சிறுமிதானே! பெற்றோர்களுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சிதான்!

ஒரு நாள் மாடத்திலே நின்றாள் நக்கண்ணை, கிழவி ‘கிள்ளி’ என்றாள். ‘பாட்டி’ என்று கூறிக் கொண்டே வீட்டுக்குள் சென்றான். நீரும் கஞ்சியுமாக விட்டு வைத்துச் “சாப்பிடு” என்றாள். நக்கண்ணை

கண்ணனுக்கு உணவு தெரியாமல் போய்விடவில்லை. மிக வருந்தினாள்.

தன் செல்வச் செழிப்பையும், அண்டை வீட்டின் ஏழ்மை நிலையையும் எண்ணிப் பார்த்தாள். புல்லரிசியுண்டும் பொலிவோடு விளங்கும் “அவனை” நினைத்து நினைத்து நெஞ்சம் புண்ணானாள். இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருவர் அன்பையும் மிகவும் விரைவில் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தன.

கிள்ளி நக்கண்ணையைச் சந்திப்பதற்கும், நக்கண்ணை கிள்ளியைச் சந்திப்பதற்கும் பெரிதும் விரும்பினார். ஆனால் ஏற்றத் தாழ்வான அவர்கள் நிலைமை அதற்குத் துணை செய்யவில்லை. ஏங்கிஏங்கிப் பொழுதைக் கழித்தனர். ஒரே ஒரு நாள் நக்கண்ணை கிழவியைப் பார்க்க வருவது போல வந்தாள்.

அப்பொழுது கிழவி உள்ளே இருந்ததால், வெளித் திண்ணையில் இருந்த கிள்ளியினிடம் திண்டாடித் திண்டாடிச் சிறிது பேசினாள். அவனும் சமாளித்துக் கொண்டு பேசினான். வெட்கமாகத்தான் இருந்தது....! கிழவியினிடம் செய்தியை மறைத்து வைத்த கிள்ளி, சிறிது பொழுதில் நக்கண்ணையினிடம் ‘தான் அரசன் மகன்’ என்பது முதல் அனைத்தும் சொல்லி விட்டான். மகிழ்ச்சி தாழவில்லை நக்கண்ணைக்கு. கிழவியைப் பார்க்காமலே கிளம்பினாள் வீட்டுக்கு! அவள் கிழவியைப் பார்ப்பதற்காகவா அங்கு வந்தாள்?

திங்கள் பல கடந்தன. ஒரு நாள் ஆழ்நடுக்கு ஒரு பரபரப்பான நிலைமை ஏற்பட்டது. அது மகிழ்ச்சியினால் ஏற்பட்டது அன்று! கவலையால் ஏற்பட்டது.

வெளியூரிலிருந்து மல்லன் ஒருவன் வந்தான், அவன் தெருவை வட்டமிட்டு “என்னை எதிர்ப்போர் உளரோ?” “மற்போரில் வெல்வோர் உளரோ?” என்று கேட்டுக்கொண்டு திரிந்தான். எண்ணிப் பாராமல் தன்னை எதிர்த்துத் தோல்வி கண்ட வீரர்களின் பெயர்களை ஒப்பித்தான். இங்கு எதிர்ப்போர் எவரும் இல்லை எனில் இவ்வூரே எனக்கு அடிமை. என் சொற்படி கேட்டே தீரவேண்டும் என்று வீரமொழி பேசினான். ஊரே நடுங்கியது. ஊர்த் தலைவனாகிய நாய்கனும் அன்று அங்கு இருந்தான்; அவனுக்குப் பெருங் கவலையாக இருந்தது.

இந்நிலையிலே மல்லன் கிள்ளியிருந்த குடிசைக்கு முன் வந்தான். கைகளால் தோள்களிலும், தொடைகளிலும் தட்டிப் புடைத்துக் கொண்டு வந்தான். வீரமொழிகளை இடைவிடாமல் கூறினான்.

“மல்லா நில்! என்று ஒரு குரல் கேட்டது திகைத்தான் மல்லன். குரல் தந்தவன் கிள்ளி தான்! நாய்கன் நடுக்கத்துடன் எட்டிப் பார்த்தான். நக்கண்ணையும் ஆவலுடன் பார்த்தாள்; கிழவி துடித்துப் போனாள். “ஏனப்பா இது! இவனோடு எதற்கு? வேண்டா! என்றாள்.

பாட்டி, வம்புக்கு நான் போகவில்லை. வீரம் யாருக்குத் தான் சொந்தம். எல்லோருக்கும் பொதுவானது தானே! பார்த்து வருகிறேன். நீங்கள் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டா” என்று சொல்லிக் கொண்டே சிங்கம் போல் செருக்கி நடை போட்டான்.

மல்லனோடு மல்லனாக நடக்கும் கிள்ளியைக் கண்ட நக்கண்ணை உள்ளம்படபடத்து “என்னாகுமோ?” என்று ஏங்கினாள். அவர்களைத் தொடுத்துச் செல்ல வேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் தந்தை என்ன நினைப்பார்? தாய் என்ன சொல்வாள்? ஊர் என்ன கூறும்? நாணம் விட்டு வைக்கிறதா? அடக்கிக் கொண்டு எடுத்து வைத்த காலைத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டாள். கிள்ளியைத் தொடர்ந்து போனவர்களில் கிழவி தான் முதல் ஆள்! தாயன்புக்கு நிகருண்டா?

மக்கள் கூட்டம் திரண்டு விட்டது. போருக்காகக் கூடிய அவை அல்லவா அது. அதனால் அது போரவை யாயிற்று. போரவையின் இடையே ஓர் எல்லைக் கோடு போட்டு, அதற்குள் மற்றோர் வீரர்கள் புகுந்தனர்.

மல்லன் கால்களையும், கைகளையும் ஆட்டிக் கொண்டு எக்களிப்போடு நின்றான். கிள்ளி தன் பரம்பரைக்குரிய ஆத்திப் பூவைத் தலையிலே சூடிக்கொண்டான். குலப்பூவைச் சூடிக்கொண்டதும் மல்லனாகத் தெரியவில்லை! கோளரி போல் தாவினான்.

முரசமும் முரசமும் முட்டுவது போன்று தோள்கள் மோதின; துதிக்கையும் துதிக்கையும் வளைத்துப் பற்றுவது போலக் கைகள் பற்றின; பாம்புகள் சுற்றி வளைப்பது போல் கால்கள் பின்னின; பாறைக் கல்லின் மேல் இரும்புக் குண்டு வீழ்ந்து தாக்குவதுபோல மார்புகளிலே தலைகள் மோதின; உலக்கை தாக்குவது போல கைகள் தாக்கின; கோடரி போல் கழுத்தின் அடிப்பகுதிகளைக் கைகள் வெட்டின; இருந்தவர் அனைவரும் இரங்கினர், என்னாகுமோ என்று ஏங்கினர்.

ஊரிலே எவரும் இல்லை என்று கூறும் அளவுக்கு மக்கள் திரண்டு போயிருந்தனர். கிள்ளியே வெல்வான் என்றனர் சிலர்; கிள்ளி தோற்றாலும் தோற்கலாம் என்றனர் சிலர். வெற்றி தோல்விகளை எவர் கண்டார் என்றனர் சிலர்.

“கிள்ளிக்கு வெற்றி கிடைக்கக் கூடாதா?” என்று துடியாகத் துடித்தாள் நக்கண்ணை. மற்போரைக் காண வேண்டும் என்னும் ஆவல் உந்தி எழுந்தது ஓடினாள்; நாணம் ஓடவிடாமல் தடுத்தது. வீட்டின் பக்கத்தே நின்ற பனைமரம் வரைக்கும் ஓடினாள். அதன் அடியைப் பற்றிக் கொண்டு, ஒரு பக்கம் மறைந்து நின்று மற்போரைப் பார்த்தாள்.

நொடி நொடி தோறும் வெற்றி தோல்விகள் மாறி மாறி வந்து சென்றன. ‘கிள்ளி வென்றான்’ என்று மகிழ்வாள். ஒரு நொடியில் மல்லன் கிள்ளியை வாரியடித்து அவன் மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு தாக்குவான். மறுநொடியில் அவனைக் கீழே தள்ளி விட்டு மேலே ஏறிக்கொண்டு சிங்கம் போல் பிய்த்து எடுப்பான் கிள்ளி. கூட்டம் ஆரவார ஒலி எழுப்பும்! இப்படி மாறி மாறி நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. நக்கண்ணை இமைகொட்டாது பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

அம்மா! கிள்ளி மல்லனைக் கீழே உருட்டித் தள்ளி விட்டான்! மல்லன் மார்பின் மீது ஒரு காலை ஊன்றி மடக்கினான். மற்றொரு காலால் அவன் எதிர்ப்புகளைத் தடுத்துக் கொண்டு முதுகை நெருக்கினான். மூங்கில் மூட்டை நெரிக்கும் யானை போன்று

மல்லனது தலையையும் காலையும் வளைத்து நெரித்தான். கைகளால் மாறி மாறிக் குத்தினான். குத்துவதிலே எவ்வளவு விரைவு! குத்திக் குத்தி மல்லனை வீழ்த்தி விட்டான்.

“வெற்றி வெற்றி” என்று ஒங்கிச் சத்தமிட்டாள் நக்கண்ணை. “வெற்றி வெற்றி” என்று முழங்கியது அவை. ஒலி விண்ணைத் தொடும் போல் இருந்தது. கிள்ளியின் வெற்றி ஆழர் வெற்றியாகியது.

“எப்படியடா! அந்த மல்லனைவென்றாய்?” என்று கண்ணீர் வடிய நின்று கேட்டாள் கிழவி. கிள்ளியின் தோள்களைத் தடவித் தந்தாள். அந்த அன்புப் பிழம்பின் கை பட்டவுடன் வலிபோன போக்குத் தெரியவில்லை. மாடியிலே நின்று புன் முறுவல் பூத்தது ஒரு பூங்கொடி நக்கண்ணையாகத்தானே இருக்க வேண்டும் அப் பூங்கொடி!

சாத்தந்தையார் என்பவர் ஒரு புலவர். அவர் கிள்ளியும் மல்லனும் பொருது நின்ற போரவைக்கு வந்திருந்தார். போர் நிகழ்ச்சியும் வெற்றியும் கிள்ளியைப் பார்க்காமல் அவரைப் போகவிடவில்லை. கிள்ளி, தித்தன் மகன் என்பதையும், தந்தையோடு பகைத்து ஆழரில் வாழுகின்றான் என்பதையும் அவர் அறிவார்.

ஆனால், அவன் மல்லனை வென்ற மல்லனாக நின்றபோதே, அவன் ஊக்கத்திலும், உடலழகிலும் ஈடுபட்டுத் தம்மை மறந்து நின்றார். அந்நிலை, கிள்ளியைக் கண்டு அன்புறத் தழுவிக்கொள்ளுமாறு தூண்டியது. அதனால் கிள்ளியைக் கண்டார். அவரோடு வேறு சில பெரியவர்களும் வந்திருந்தனர். அவர்கள், புலவரும்

கிள்ளியும் அன்பு குழையத் தழுவிக்கொண்டு இன்புற்று இருந்த பின்னர், “புலவரே! மற்போர் எப்படி” என்று கேட்டனர்.

“மற்போரா! அக்காட்சியை எப்படி விவரிப்பது! ஆ! ஆ! அழகுக் கொள்ளை! ஆண்மையின் முதிர்ச்சி!

“மல்லன் வலிமையைத் தேய்க்கக் கால் கைகள் செய்த பணி என்ன? ஒரு கால், மல்லன் மார்பின் மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது. கைகளோ தலையையும், கால்களையும் ஒன்று கூட்டி மடக்கி நெரித்தன. அவனை அடித்து, நெரிக்கும் போது அவன் கைபோன விரைவு!.

“ஊரிலோ விழா; வீட்டிலோ மனைவியின் பிள்ளைப்பேறு, தனக்கோ அயலூரில் கட்டில் பின்னும் வேலை; பொழுதோ மழை பெய்யும் மாலைப் பொழுது; கதிரும் விழுந்துவிட்டது! கண்ணொளி மயங்குமுன் கட்டில் வேலையை முடித்துக்கொண்டு போய் மனைவிக்கு உதவ வேண்டும்; விழாவும் காண வேண்டும். இந் நிலையில் கட்டில் பின்னுவோன் கை என்ன வேகமாக வேலை செய்யும்? இவ்வேகத்திலே வேலை செய்தது கிள்ளியின் கை.

“ஊர் கொள வந்த மல்லன் பட்டபாட்டைக் காண வேண்டும்; யார்? ஆத்திமாலை சூடிக்கொண்டு அரண்மனையிலே இருக்கும் அரசன் தித்தன் காண வேண்டும். மகன் நிகழ்த்தும் போர் என்று அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருப்பினும் இருக்கலாம். தன்னை வெறுத்து வெளியேறிவன் என்னும் கறுவினால் வெறுப்பாக இருப்பினும் இருக்கலாம்; எவ்வாறு இருந்

தாலும் அவன் கண்டிருக்க வேண்டிய காட்சி இது” என்றார்.

கிள்ளி தலை குனிந்து நின்று கேட்டான். வெட்க மிகுதியால் கால் விரல்களால் மண்ணில் வட்டக் கோடுகள் போட்டுக் கொண்டு இருந்தான். புலவர் உரை முடிந்தபின், அவருக்குக் கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லையே என்று வருந்தினான். சாத்தந்தையாரோ “பொருள் கருதியோ புகழ் கருதியோ பாடினேனில்லை. உன் ஆண்மை என்னைப் பாடச் செய்தது. அவ்வளவே என்றார்.

நிகழ்ச்சிகளை உடன் நின்று அறிந்த கிழவி கிள்ளியின் இருபக்க நெற்றிகளிலும் தன் கை விரல்களை மடித்து வைத்து முத்தித் தன் தலையிலே கையை வைத்து நெரித்துக் கொண்டாள். “நீ சோழன் மகனோ? இந்தக் கிழவியை ஏமாற்றி விட்டாயே! பொல்லாதவன்” என்று புன்முறுவல் பூத்தாள்.

கூட்டத்தில் இருந்த நாய்கன் கிள்ளி “வேந்தன் மகன்” என்பதை அறிந்து வியப்படைந்தான். கிள்ளி மிக இளைஞனாக இருக்கும்போது, நாய்கன் பார்த்திருக்கிறான். ஆண்டுகள் பல கடந்து விட்டன. கிள்ளியும் வளர்ச்சியில் பெருமாற்றம் அடைந்து விட்டான். இப்பொழுது அறிந்துகொண்டதும் தாழமுடியாத இன்பம் கொண்டான். அவ்விற்ப மிகுதியால் புலவருக்கும், கிள்ளிக்கும் ஊர்ப் பெரியோர்களுக்கும் சிறப்பான விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்தான்.

அதற்குப் பின் ஊரில் பலபல வீடுகளில் கிள்ளிக்கு விருந்து நடைபெற்றன என்றாலும் அவனால் முதல்

நாள் விருந்தை மட்டும் மறக்க முடியவில்லை. மறப்பானோ?

வேலைக்காரரை யெல்லாம் தடுத்துவிட்டுப் பெருமைமிக்க விருந்தாளிக்கு வீட்டுக்காரரே சமைத்துப் போடவேண்டும்; அதுதான் பெருமை என்று கூறித்தானே முன்னின்று வேலை செய்தாள் நக்கண்ணை. அவள் பேச்சுக்கு எதிர்ப்பேச்சு அங்குக் கிடையாது! இப்படி நடந்த விருந்து கிள்ளியின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்ததில் வியப்பு இல்லையே! “இப்படி விருந்து நாள் தோறும் கிடைக்கக்கூடாதா?” என்பது கிள்ளியின் ஆவலாக இருந்தது! நக்கண்ணைக்கும் தான் என்ன, அவ்வெண்ணம் இல்லாமலா போய்விட்டது?

தித்தனது ஒற்றர்கள் எல்லா இடங்களிலும் இருந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் ஆழர் மல்லன் நிகழ்ச்சியைக் கூறினார்கள். சாத்தந்தையார் கூறியதையும் கூறினார்கள். அதற்கு மேலும் மைந்தனை வெறுத்துக் கொண்டிருக்க அவனுக்கு மனமில்லை.

நகரத்திலும் மக்களுக்குத் தன் மேல் வெறுப்புணர்ச்சி வளர்ந்து கொண்டிருப்பதையும், கிள்ளியின் மீது அன்பு வளர்ந்து கொண்டு இருப்பதையும் அறிந்தான். இச்சூழ் நிலையில் மக்கள் கிள்ளியைத் தூண்டிவிட்டுத் துணை நின்று நம்மைத் தாக்க முனைந்தாலும் முனையலாம். அது மிகவும் இழிவானது என்று கருதிப் பழைய நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் மறந்து அழைப்பதற்கு முடிவு கொண்டான்.

காலநிலையை நன்றாக அறிந்துகொண்ட படைத் தலைவனும், ‘ஆமாம்’ என்றான். கிள்ளியை அழைப்பதற்காக அரசன் அமைச்சரை அனுப்பி வைத்தான்.

அரசன் ஏவற்படி, அமைச்சர் ஆழர் சென்று கிள்ளியைக் கண்டார். மன்னன் உரையைத் தெளிவாகச் சொன்னார். நாட்டின் நிலைமையையும் கூறினார்.

கிள்ளி முதலாவது ஒப்புக் கொள்ளவில்லை, என்றாலும் அமைச்சர் உரையை மறுக்கவும் இயலவில்லை. உறையூருக்கு வர ஒப்புக்கொண்டான். ஆனால் நக்கண்ணையைப் பிரியவேண்டிய ஒன்றை நினைக்க, இடிவீழ்ந்து தாக்குவதுபோல் இருந்தது.

கிள்ளியை அழைத்துச் செல்வதற்கு அமைச்சர் தேருடன் வந்திருப்பதை அறிந்தாள். அவள் கண்கள் கவலையால் சிவந்துவிட்டன. “கிள்ளியை மறக்கத்தான் வேண்டுமா?” என்று வருந்தினாள். துணிவு கொண்டு கிழவியின் வீட்டுக்கு வந்தாள்.

கிள்ளிக்கு அவளைக் கண்டவுடன் அடக்கிக் கொள்ள முடியாத அளவு கவலை பெருகியது. கண்ணீர்த் துளிகள் மார்பை நனைத்தன. “நக்கண்ணை! நான் உன்னை மறக்கமாட்டேன்; உயிரே பிரிந்தாலும் உன்னை மறக்க மாட்டேன்; நெஞ்சத்தில் உன்னை அன்றி வேறு யாருக்கும் இடமில்லை. என் பெற்றோர் களின் ஒப்புதலுடன் விரைந்து இங்கு வருவேன். உன்னை மணந்து கொள்வேன்”.

அரசர் என் கருத்துக்கு இணைந்து வரா விட்டால், மீண்டும் அரசரை வெறுத்து வெளியேறி உன்னை மணந்து கொண்டு வாழ்வேனே அன்றி, நாட்டை ஆண்டுகொண்டு அவர் விருப்பம்போல் இருக்கமாட்டேன் இது உண்மை” என்று விரைந்து பேசினான்.

நக்கண்ணையால் அங்கு நின்று கொண்டிருக்க முடியவில்லை. துணியால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு ஓடிப்போய்க் கட்டிலிலே வீழ்ந்துகொண்டான். கிள்ளியின் நெஞ்சம் வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது. மார்பைப் பிடித்து அழுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

கிழவியைத் தன்னுடன் வருமாறு கிள்ளி அழைத்தான். “நான் பிறந்த மண்ணைவிட்டு வரமாட்டேன்! அரசனாகப் போபவன் நீ. என்னை நினைக்க நேரம் எங்கே இருக்கும். நீ மறந்தாலும் நான் மறக்கமாட்டேன். போய் வா! உறையூருக்கு ஒருநாள் வரத்தான் போகின் றேனே” என்றாள்.

“பாட்டி” என்று தன் அன்பெல்லாம் கூட்டிக் கத்தினான். “வாழ்க” என்றாள் அவள். தேர் நகர்ந்தது. கிள்ளியின் கண்கள் நீரை வடித்துக் கொண்டே சென்றன. நக்கண்ணை அன்று முழுவதும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கவே இல்லை.

உறையூர் மக்கள் கிள்ளியை மகிழ்ச்சியாக வர வேற்றனர். அவர்கள் உள்ளன்பெல்லாம் வெளிப்படு மாறு வரவேற்பிருந்தது. தித்தன் பழையவற்றை எல்லாம் மறந்துவிட்டு மைந்தனைத் தழுவிக்கொண்டு இன்புற் றான். இந்த மகிழ்ச்சிப் பொழுதிலேயே முடி சூட்டி விட வேண்டும் என்பது அவன் ஆசையாயிற்று. அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய முனைந்தான். அதற்குள் திரு மணம் பற்றிய பேச்சும் எழ வேண்டியது ஆயிற்று.

தித்தன் எத்தனையோ மன்னர் மகளிரைக் கிள்ளிக்குத் தக்கவர்களைக் கொண்டு நினைவுபடுத்தி னான். அவன் எண்ணமெல்லாம் அரசு மகளிரையே வட்டமிட்டுக்கொண்டு இருந்தது. அதுதானே வழக்கமுங்கூட!

கிள்ளியின் உள்ளம் நக்கண்ணை மீது நிலைத்து இருந்தது அல்லவா! அரசனிடமும் அரசியிடமும் மறைவின்றித் தன் கருத்தை எடுத்துரைத்தான் கிள்ளி. ஒரு வணிகன் மகள் என்பதால் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தனர். ஆனால் கிள்ளி உறுதிப்பாட் டுடன் இருந்தான்.

“நக்கண்ணையைத் திருமணம் செய்து கொள் வதற்குத் தடையாக அரசு இருக்குமானால் அவ்வரசு எனக்கு வேண்டா. தாய் தந்தையர் தடையாக இருந்தால்

அவர்களைவிட்டு வெளியேறுவேனே அன்றி அவர்கள் விருப்பத்திற்காக வேறு எவரையும் மணமுடித்துக் கொள்ளப் போவது இல்லை. என் திருமணத்தில் எனக்குத் தடையாக இருக்க எவரையும் அனுமதிக்க மாட்டேன்” என்று உறுதியாகக் கூறி விட்டான்.

மீண்டும் மைந்தனைப் பிரியத் தித்தன் விரும்ப வில்லை. கிள்ளிக்கு மக்கள் ஆதரவும் பெருகி இருந்த தல்லவா! அதனால் அரசன் வேறு வழியின்றி ஒப்புக் கொண்டான்”.

இங்கு இவ்வாறு இருக்க நக்கண்ணையோ கிள்ளியின் நினைவாகவே இருந்தாள். கிள்ளி தன் வாக்கினைக் காப்பாற்றத் தவறான் என்ற நினைவாலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். இருந்தாலும் அவள் அளவுக்கு மிஞ்சி மெலிந்து போனாள். கையிலே கிடந்த வளையல்கள் கழன்று விழுமாறு மெலிந்து விட்டாள்.

தங்க நிறமான அவள் உடல் ஏக்கத்தினால் சாம்பல் பூத்து வெண்ணிறமாகி விட்டது. உண்பதிலோ, உடுப்பதிலோ, உறங்குவதிலோ சிறிதும் எண்ணம் செலுத்தினாள் இல்லை. சிற்சில வேளைகளிலே தன்னை மறந்து உறங்கினாலும் கூடக் கிள்ளியைக் கண்டதாகக் கனவுகள் கண்டு துன்புற்றாள். கனவுகள் மெய்யாகுமோ அன்றிப் பொய்யாகத்தான் போய் விடுமோ என்று வருந்தினாள்.

நாள்கள் மாதங்கள் ஆயின. அவள் என்ன செய்யமுடியும்? உறையூர்ப் பக்கத்தை நோக்கி நோக்கிக் கண்ணீரை வடித்துக் கொண்டே இருந்தாள். இந்

நிலைமையைப் பெற்றோர்கள் அறிந்து கொண்டார்கள். ஊரவர்களும் ஒவ்வொருவராய் எல்லோரும் அறிந்து கொண்டார்கள். இரண்டு மூன்று பேர்கள் சந்தித்த இடங்களிலெல்லாம் நக்கண்ணை கிள்ளி பற்றிய பேச்சாகவே இருந்தது. மறைந்து பேசித் திரிந்தனர்.

இயற்கையாகவே நொந்துபோய் இருந்த நக்கண்ணையை இவ்வரைகள் வேல் கொண்டு துளைப்பது போலாக இருந்தன. அழுது அழுது முகம் வீங்கினாள். ஒரே மகளின் நிலைமையை நினைத்துப் பெற்றோர் பெரும்பாடுபட்டனர். ஊர்ப்பழிக்கு ஒரு புறம் அஞ்சினர்! மகளின் நிலைக்காக மற்றொரு பக்கம் கலங்கினர். இருந்தாலும் ஊர்ப்பேச்சு ஊசிபோல் தைத்து அவர்கள் உள்ளத்தைக் கல்லாக்கியது.

அதனால் “பெண் பிள்ளை ஊருக்குப் பயந்து நடக்க வேண்டும்” என்றும், நாணத்தைக் கைவிட்டுத் திரிவது இழிவு என்றும் கண்டித்து வீட்டை விட்டு வெளியேறாமல் தடுத்து நிறுத்தினர். உரிமையுடன் வாழ்ந்த நக்கண்ணைக்குத் தொல்லையாக இருந்தது. கிள்ளியைப் பற்றி ஆறுதலுக்காகவாவது ஒரு செய்தியும் தெரியவில்லை.

ஒரு நாள் தோழியுடன் வீட்டின் பின்புறக் கொல்லையிலே நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது ஒரு தேர் வந்து நின்றது. தேரில் வந்தவன் கிள்ளிதான். அவனைக் கண்டவுடனே, அதற்கு முன்பட்ட துன்பத்தையெல்லாம் மறந்து உள்ளம் பூரித்தாள். ஆனாலும் திருமணம் செய்து கொண்டால் அல்லவா

நிலைத்த இன்பம். அதற்காகத் தோழியுடன் பேசிக் கொள்வது போலப் பேசினாள்.

“தோழி! தலைவர் வரவேண்டிய வழி தொலைவானது; துன்பமிக்கது; அவர் வராமல் இருப்பதையும் தாங்கிக் கொள்ள என்னால் முடியவில்லை. இங்கே தாய் தரும் தொல்லையும், ஊரார் பேச்சும் நாள் தோறும் மீளாத் துயரமாக இருக்கின்றன. இனி யாது செய்வோம்?” என்றாள். கிள்ளிக்குச் சொல்வது போலச் சொல்லி விட்டாள். கிள்ளி இதனை அறிய மாட்டானா?

“நக்கண்ணை! உன் துன்பத்தை விடுக, அரசர் நம் திருமணத்திற்கு இசைவு தந்துவிட்டார். விரைவில் பெண்கேட்டு வருவர். அதற்கு இசைய வேண்டுவது உன் பெற்றோர் கடமை. அவர்கள் மறுத்தாலும் நம் திருமணம் நடைபெறத்தான் போகின்றது. இருந்தாலும் முறையோடு ஏற்றுக் கொள்வது நலம் தரும்” என்றான்.

அவன் சொல் வறண்ட பயிருக்கு வான் தந்த மழை போல் இருந்தது. ஏக்கத்தின் இடையே இன்புற்றாள். அன்புக் கிழவியைத் தேடிப்பார்த்தான் கிள்ளி. அவளைக் காணவில்லை. தேர் திரும்பியது உறையூருக்கு.

அமைச்சரும், சில பெரியோர்களும் பெருங்கோழி நாய்கன் வீட்டுக்குப் பெண்கேட்டு வந்தனர். நாய்கன் அரசன் விருப்பத்தை மறுத்துரைக்க நினைக்கவில்லை. மகள் விருப்பத்தை முன்பே அறிந்து கொண்டும் இருந்தான் அல்லவா!

நல்லதோர் நாளிலே மன்னர்கள் சூழ, மக்கள் வாழ்த்த, புலவர்கள் போற்ற, கிள்ளிக்கும் நக்கண்ணைக்கும் இனிதே திருமணம் நிறைவேறியது. ஊரே திருவிழாக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தது.

இரவிலே மணமக்கள் ஊர்வலம் வந்தனர்; உயரிய யானை மீது மணமக்கள் இருந்தனர். அவ்வுலாப் பொழுதிலே சாத்தந்தையாரும் அங்கு இருந்தார்.

“ஆரவாரம் கடல் ஓசையை வெல்லுகிறது; யானையின் பிளிறல் இடி மழையையும் அடக்குகிறது; இனிக் கிள்ளியைப் பகைத்தவர் பாடு வருந்தத்தக்கதே” என்று பாராட்டிப் பேசினார்.

“புல்லரிசி யுண்டும் மல்லனை வென்ற வல்லாளனே நெடிது வாழ்க!” என்னும் ஒரு வாழ்த்தொலி ஆரவாரத்தின் இடையே எழுந்தது. ஒலியெழுந்த பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

கிள்ளி யானையைவிட்டுக் கீழே இறங்கினான். ஒரு கிழவியின் பக்கத்தே அவள் பெற்றெடுத்த மைந்தன் போல் பணிவோடும் நின்றான் கிள்ளி அவள் யார்? ஆழர் அன்புக் கிழவிதான் அவள் “நீ மறந்தாலும் நான் உன்னை மறவேன்! ஒரு நாள் உறையுருக்கு வருவேன்” என்று அனுப்பி வைத்தாள் அல்லவா அவள்?

கிள்ளிக்கு முடிசூட்டு விழாவும் தொடுத்து நடத்தி விடுமாறு தித்தன் ஏற்பாடு செய்தான். அவ்வாறே மங்கலமாக நன்முடிசூட்டு நடைபெற்றது. முடிசூடிக் கொண்டபின் பெருநற் கிள்ளி என்று அழைக்கப் பெற்றான்.

போரவையிலே மல்லனை வென்ற மன்னவன்
அல்லவா! அதனால் 'போரவைக்கோ' என்னும்
பட்டம் தந்தது பொருத்தமானது தானே!

புலமையாட்டியாம் நக்கண்ணையை மனைவி
யாகப் பெற்ற அவன் வாழ்க்கைக்கு என்ன குறைவிருக்க
முடியும்? இல்லறமும், நல்லாட்சியும் இணைந்து வர
நெடுங்காலம் இனிது வாழ்ந்தான்!

(கிட்டிய பாடல்களொடு கிளந்த புனைவு இது)

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

கட்டுரைப் பயிற்சி	50.00
விளையும் பயிர்கள்	45.00
பூங்குன்றன்	65.00
புகழுக்கும் புகழ்	45.00
ஒப்பில்லா உயர் வீரம்	45.00
பெரும் புலவர் மூவர்	55.00
எது? எது? எது?	30.00
கல்விச்செல்வம்	35.00
சுவையான சொல்வடைகள்	35.00
இலக்கியச் செல்வர் இருவர்	50.00
தனிப்பாடல் கனிச்சுவை	45.00
தந்தைக்கு விண்ணப்பம்	50.00
வாழும் தாயுமானவர் (உரைநடை)	35.00
அடிபட்ட கன்னம்	40.00
தேனருவி	45.00
இருசொல் அழகு	30.00
ஆத்திச்சூடி மூலமும் அகல்விளக்கு உரையும்	50.00
பழந்தமிழரங்குகள்	55.00
எவன் தொண்டன்?	45.00
கீழ்நாற்பது மூலமும் உரையும்	45.00
மேல்நாற்பது மூலமும் உரையும்	50.00
தாயுமானவர் (குறும்பாவிகம்)	90.00
பொதுமக்கள் பேச்சில் பொய்யாமொழி	30.00
மலர்ந்த வாழ்வு (கதை)	40.00
நிறைமனம்	40.00
உலகை மாற்றுவோம்	60.00
எங்கள் மொழி	35.00

இயற்கை இன்பம்	40.00
ஊருக்கு ஒருவர்	50.00
தொல்காப்பியம் சொற்பொருட் களஞ்சியம் - பகுதி 1	210.00
இலக்கண மேற்கோள் விளக்கம் - இலக்கண அடிமனை	120.00
தமிழில் அறிவியல்	40.00
தமிழ்நெறிக் கரணங்கள்	65.00
எளிதாகப் பாடலாம்	50.00
மொழிஞாயிறு	35.00
தமிழர் வாழ்வியல் இலக்கணம்	175.00
திருக்குறள் வாழ்வியல் உரை	105.00
திருக்குறள் கையடக்கப் பதிப்பு	20.00
பொய்யாமொழிப் புகழ் முகம்	50.00
அல்லல் இல்லை	75.00
தமிழின் தனிப்பெரும் சிறப்புகள்	50.00
திருவள்ளுவர் கண்ட சமயப் புரட்சி	40.00
உலகளாவிய உயர் குறள்	40.00
அடைநல நாடு	40.00
தமிழ் உலா	60.00
வள்ளுவர் வழி	30.00
உலகளந்தார்	55.00
வியர்வை	30.00
கலித்தொகையில் அறநெறி	30.00
தமிழியக் காவலர் திருவள்ளுவர்	45.00
பாவாணர் ஆய்வும் அகழ்வு ஆய்வும்	60.00
கால ஆராய்ச்சியும் வையாபுரியாரும்	45.00
இக்குறளுக்கு ஏன் இப்பொருள்?	65.00
திருக்குறள் விடு தூது	40.00
தமிழர் வாழ்வில் உயிர்ச்சூழல்	40.00
திருக்குறளில் ஊழ்	50.00
மங்கல மனையறம்	40.00
தமிழ் நூறு மூலமும் உரையும்	55.00

அரசினரின் மொழியாக,
அரசியலார் மொழியாக,
அரசி யல்சார்

வரிசையுறு சட்டமன்றின்
மொழியாக, வையம் அறி
மொழிய தாகத்

திருமலிந்த தமிழ்மொழிதான்
ஆகும்வகை நம்புலவர்
சேர்ந்து தொண்டு

புரிகளன வேண்டுகின்றோம்.
பொழிகளன வேண்டுகின்றோம்
பொன்ம னைதான்!

- பாவேந்தர்

மாணவர்
பதிபகம்

எ4, மாதவ் குடியிருப்பு
5, டாக்டர் தாமசு சாலை
தியாகராயர் நகர்
சென்னை - 600 017